

Pavel Valtr (editor) a kolektiv autorů

**INDOKTRINACE BEZZÁSAHOVÝCH PŘÍRODNÍCH
PROCESŮ V OCHRANĚ PŘÍRODY KULTURNÍCH ÚZEMÍ
A STRESOVÉ FAKTORY KLIMATICKÝCH ZMĚN**

Koncept z 18. 2. 2016
prosím o připomínky, doplňky a opravy

Aridizující hřeben Šumavy

HNUTÍ ŽIVOT z.s. / The Live Movement
Plzeň 2016

OBSAH

	str.:
Úvod	3
1. Světově vědecký management chráněných území	5
2. Vnucovaná doktrína bezzásahových přírodních procesů - jde ještě o vědu?	23
3. Nositelé doktríny „příroda si sama pomůže“	28
4. Hnutí Duha jako „zelené milice“	30
5. Realizátoři (či odpůrci) doktríny bezzásahových přírodních procesů	31
6. Způsoby prosazení ideologie bezzásahovosti ve veřejném prostoru ČR	32
7. Závěry	38
Výběr literatury	40

Úvod

Nevzdělané minulé generace dokázali na celém světě s vodou pracovat a hospodařit, současná „vědecká“ společnost, která nežije v bezprostředním vlivu přírody a jejích cyklů, ztratila pud sebezáchovy a tím i schopnost smyslového zjištění bezprostředního nebezpečí - aridizace / vysoušení území, vyplývající ze vzrůstání stresových faktorů klimatických změn a fatálně škodlivého naoktrojování bezzásahových přírodních procesů oproti tradiční ochraně dochovaných hodnot přírody a krajiny.

Prvním předpisem na ochranu přírody byl zákon č. 40/1956 Sb. o státní ochraně přírody. Abscesem ochrany přírody v socialistickém období bylo vymezování tzv. dočasně nevyužívané půdy (DNP, resp. rozptýlených přírodních prvků mokřadů, remízku aj. rozptýlené trvalé „zeleně“) pro její přeměnu v užitkové polní či lesní plochy. Doposud se mnohde na venkově zachovala tzv. draha, sloužící obvykle jako obecní pastviny, tedy nechráněné plochy, avšak s vynikající biodiverzitou. Současný ochranářský trend spěje k neúměrnému vymezování ochrany přírody, dnes již na nadpolovičním území ČR - nejen formou klasických chráněných území přírody, ale i tzv. Evropsky významných lokalit (doposud nepřevedených do naší legislativy) a zbytečných Ptačích území, ale i významných krajinných prvků, nejen registrovaných, ale i ze zákona a také prvků ÚSES. **Dochází k rigidní úřednické ochraně nevnímající dynamiku života**, neopodstatněnému zneprístupňování chráněných území (byť je člověk integrální součástí přírody) a tak zamezování výchovně-vzdělávacích funkcí, ale i omezování běžného územního rozvoje (pro neúměrně rozsáhlou ochranu došlo na Slovensku ke zrušení většiny chráněných území a nastavení jiného systému ochrany území).

K fatálnímu ekologickému rozvrácení rozsáhlého území ČR dochází naktrojovanou doktrínou ochrany bezzásahových přírodních procesů, oproti tradiční ochraně dochovaných hodnot přírody a krajiny. Bezzásahové přírodní procesy se podařilo jako „moderní vědeckou“ ochranu vnútit v gerilově vymezené „exteriérové laboratoři - experimentálním území“ Šumavy (nejen v NP, ale i v CHKO) Přírodovědecké fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Základní požadavek jednoduše vysvětluje její absolventka, žádající o práci, která na otázku co se Šumavou sděluje: je třeba aby všechno uschlo aby vznikl přírodní les ale bude to těžké. Tento proces je ve zkratce dokladován v publikaci „Ochrana hodnot přírody a krajiny Šumavy“. Současné MŽP připravilo novelu stávajícího zákona o ochraně přírody a krajiny č. 114/1992 Sb., která požaduje uzákonit ideologickou výrobu „přírodní přírody“ v národních parcích. Bezzásahové přírodními procesy bez vlivu lidí způsobily na Šumavě nezodpovědnou likvidaci přírodních hodnot, biodiverzity, lesů i vodní retence a vznik **ekologicky devastovaného polostepního území, tedy neudržitelný environmentální, ekonomický i sociální vývoj. Navrhovaná jednoúčelová novela by umožnila zakrýt rozsáhlé škody „moderní divočiny“, vzniklé chtěnou disturbancí hřebenových smrčín, v délce 40 km na rozloze cca 25 tis ha.**

Potřebné je ještě vzpomenout na dva vynikající kolegy, skutečné ekology, na ministerských postech. Byl to zejména opravdový, charakterní **Ivan Dejmal, muž s velkým srdcem, který se v rozhodování řídil poznanou pravdou.** Za Ivana Dejmalu vznikla řada krajinetvorných programů, vč. programu Obnovy vesnice, také zorganizoval zcela ojedinělou, rozsáhlou komplexní konferenci a výstavu Tvář naší země - krajina domova. V roce 1997 prohlášoval: „**Na aktivní péči o krajinu není závislá jen budoucnost prováděných krajinných úprav, ale i stálost a duchovní řád venkovské pospolitosti.** Živě vznikající a udržované stopy duchovního, společenského a hospodářského života v krajině zpětně vracejí člověka k řádu a způsobu života, ze kterého byly vytvořeny. Vážou se k nim události osobní, rodové i obecní historie. Prostor je jimi oživen a

zabydlen. Stává se domovem, o nějž je nutno společně pečovat. Z takto pojaté péče se rodí základní společenskotvorné vlastnosti jako je vědomí souvislostí, odpovědnost, morálka a solidarita. Naše rozvrácené, atomizované, sobecké a za osobním ziskem se ženoucí společnosti nechybí k nápravě jen výše zmíněné vlastnosti, ale především jejich přirozené zdroje. Proto můžeme bez nadsázky říci, že na kvalitě naší krajinytvorné péče, na úspěchu a rehabilitaci venkovského prostoru a venkovské pospolitosti závisí osud naší země.

Dále to byl Josef Vavroušek, který neměl čas prokázat svou skutečnou velikost, přičemž na konci jeho životního příběhu jsem si uvědomil, že někdy nestačí ani vynikající systémové myšlení, ale je nutné „zemité prožití“ přírody a krajiny (vážím si jeho osobního ocenění, dnes jeho jménem jsou oceňováni mnozí).

Pavel Valtr

1. Světově vědecký management chráněných území

První územní ochrana přírody spočívala ve zřizování obor pro divokou zvěř. Již Karel IV v zemském zákoníku Majestas Carolina požadoval ochranu lesů a lovné zvěře. Došlo tak k ochraně Krivoklátska, nejstarší rezervací je Žofínský prales z r. 1838, Boubínská rezervace vznikla v roce 1858.

V roce 1904 vznikl v Praze Svaz spolků pro okrašlování a ochranu domoviny.

Od r. 1919 byly jmenováni pro jednotlivé okresy tzv. „konzervátoři ochrany přírody“, kteří měli své dobrovolné spolupracovníky - zpravodaje.

Prvním velkoplošným chráněným územím v novodobém pojetí byl na Slovensku v r. 1948 Tatranský národní park, v Česku první Chráněná krajinná oblast Český ráj je z r. 1954 a první národní park Krkonoše z r. 1959 (nejstarším národním parkem na světě je Yellowstone národní park v USA, vyhlášený r. 1872).

Kompendium Ochrana československé přírody a krajiny z r. 1954 v předmluvě zdůvodňuje potřebu vydání: ukázat, že v **přírodě vše souvisí se vším, osvětlit vzájemné vztahy jednotlivých složek přírody, zachytit příčiny a následky přírodních zákonitostí které musí být respektovány, aby se předešlo škodám. Hned na počátku se upozorňuje, že je nutno přírodu chápat jako celek.** Hned za analýzou historického vývoje přírody následuje rozsáhlý blok o ochraně přízemního mikroklimatu (lesa, rašelinišť, nízkých porostů, vodních ploch i sídlišť), dále o silách, které mění zemskou kůru a její povrch a konečně o podmínkách vývoje naší květeny. Dále se sleduje klima, geologický vývoj, půdy a konečně květena jednotlivých regionů, ale i zvířena a **dokonce územní a krajinné plánování.**

Asi je potřebné zavzpomínat na první domácí organizaci ochrany přírody „TIS“, která jako politicky závadná byla stranicky zrušena.

Potřebné je také uvést někdejší ideologické zaměření tehdejší „vědecké Lysenkovské biologie“, s teorií tvorby živé hmoty dle Lepešínkové (rozemláním nezmarů) a zákazem „nevědecké“ genetiky - náš vysokoškolský profesor který tajně toto přednášel, jinak by byl okamžitě suspendován, přední sovětský genetik Vavilov byl převelen do gulaku, kde zemřel.

V r. 1974 vzniklo mládežnické hnutí Brontosaurus a až v r. 1979 vznikl stranicky povolený Český svaz ochránců přírody.

Klasické důvody ochrany přírody a krajiny byly:

- biologické potřeby: ochrana biodiverzity a ochrana ekosystémů
- esteticko-rekreační: ochrana krajiny, výchovně-vzdělávací funkce, odpočinek a rekreace
- etické: ochrana dochovaného přírodního a kulturního dědictví, ochrana před poškozováním přírodních a krajinných hodnot.

Vzhledem k narůstajícím stresovým faktorům klimatických změn přibývá a stává se prioritní **ekologický fenomen**, zejména zachování vodních zdrojů (neboť čerpáme již fosilní vody) a klimatický. Současný světově vědecký způsob ochrany přírody a krajiny spočívající v ekosystémovém asistenčním managementu je našimi předáky - MŽP, AOPK, Správa NP a CHKO Šumava, JČU, část UK zcela přehlížen a jako „moderní“ je vnucována bezzásahovost, zejména milicionářským, štedře placeným Hnutím Duha. Nutné je vycházet z vymezených předmětů ochrany, např. chráněných biotopů v rámci Evropsky vymezených lokalit Natura 2000, či hodnot vymezených Biosférických rezervací UNESCO. Nezbytná je aktivní spolupráce teoretických a aplikovaných biologů - lesníků, zemědělců a vodohospodářů, ale i opomíjených biofyziků a biochemiků.

Bezzásahovost v podmínkách ČR nemůže být programová, neboť je přijatelná pouze v přírodních, nezkuřených plochách, a to i tam pouze časově nebo lokálně omezeně (tedy v závorce). Žel, propagandisticky se u nás sofistikovaně módně uplatňuje bezzásahovost. Šumava, kromě ochuzení o stabilizační tvrdé dřeviny, zažila již 3 generace výsadeb smrků, příp. dalších dřevin, takže jsou zde polokulturní porosty a kulturní území bezlesí a horských luk. I v pralesových torzech je nezbytná ekosystémová lidská asistence – viz publikace Dynamika vývoje pralesových rezervací v ČR I-III, Academia Praha 2012, na základě dlouhodobého výzkumu kolektivu autorů. Současnou bezzásahovostí byla většina dochovaných pralesových, pro naše předky posvátných stromů na Šumavě v přítomnosti zlikvidována - díky neomezovanému napadení kůrovcem.

Požadavkem vyhlášené nadřazené mezinárodně významné Biosférická rezervace UNESCO Šumava, je vyvážený, harmonický soulad extenzivního využívání přírodního potenciálu místním osídlením. Národní park Šumava vznikl až následně, ale doposud je protiprávní, neboť podle zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny NP vzniká zákonem, k čemuž nedošlo, přičemž uskutečňovaná ochrana je v rozporu jak s BR UNESCO, ale i s požadavky posléze vymezené Evropsky významné lokality.

Fatální omezování ekosystémových funkcí Šumavy nastalo naoktrojovanou bezzásahovostí:

- vysušování Šumavy v důsledku vynuceného odumření hřebenových smrčů při zvýšeném větrném proudění, ale i omezování ovzdušných srážek, způsobuje postupný zánik základního přírodního potenciálu - živých rašelinišť a současně tristní snižování vodohospodářské funkce CHOPAV
- radikální snižování biodiverzity při zániku množství ohrožených a chráněných organismů, zejména sukcesním zalesňováním a zánikem bezlesí (které bylo udržováno extenzivním obhospodařováním – pastvou a kosením) při poklesu jejího podílu z více než 30 % pod 5 %
- zvyšování extrémity mezoklimatu, snižování ukládání uhlíku, rozšiřování erozních jevů, odnos půdy a vymývání živin, intoxikace vod ledovcových jezer ...
- nebezpečí rozsáhlých požárů.

Bezzásahovost nesleduje celistvost problematiky, širší a zpětné vazby a zejména dlouhodobou udržitelnost, která je narušována jak environmentálně, tak sociálně - trvale degresivní demografický vývoj (vyliďňování) a zejména ekonomicky širšího regionu Šumavy, s dopady na celou ČR.

Postupně docházelo k živelnému zavádění a rozšiřování bezzásahovosti a I. zóny na Šumavě, přičemž ideologové bezzásahovosti prosazují další rozšiřování bezzásahovosti a I. zóny nad 70 % a to bez jakéhokoliv vědeckého opodstatněného a ověřeného zdůvodnění a proti vůli většiny obyvatel, za masivního mediální přesvědčování o přínosech „virtuální“ divočiny.

Nikde na Šumavě neexistuje divočina, k zastižení jsou jen fragmenty přírodě blízkých ekosystémů. Bylo by hrubým omylem pokládat šumavské lesy za čistou přírodu - jedná se o kulturní krajinu, kde lesy mají změněnou druhovou skladbu. Žádoucí je přírodě blízké pěstování lesa a promyšlená reintrodukce vytlačených druhů. Nejdůležitější je návrat buku, jedle a ušlechtilých listnáčů do prostředí, které jim podle rekonstrukce stanoviště patří. Prof. Ing. J. Jeník, CSc., dr.h.c.

Prales nelze jen tak zavést, zdivočení je spíš pokračování kultury jinými způsoby, resp. co se zkuřilo monokulturou, nedá se jen tak odkuřnit, obvykle nikdy. RNDr. V. Sádlo

Špatný stav lesů, hynutí porostů, ztráta odolnosti, kalamity, nízká biologická diverzita, pokles retenčních schopností a dalších funkcí lesů např. eroze, je způsobena poklesem přirozené biologické rozmanitosti v lesích. Stanovisko odborníků k ochraně českých lesů z 10. 5. 2006

Nemusíme být ani vědci, abychom pozornýma očima postihli změny na Šumavě. Skličující realitu poskytují nejen zalesněné plochy smrkovými porosty postižené kůrovcem, ale i původní porosty klečové borovice blatky v modravském komplexu, které řídnou a pomaleji rostou. V Rokytské slati nechybí ani keře výšky do jednoho metru a klesá počet výhonků. Vymizely i lišejníky, indikující kvalitu ovzduší. Přestože jsem rozeným optimistou, nedovedu říci, jak budou naše chráněné plochy vypadat za 50 či 100 let. Rád bych si přečetl poctivý názor ekologa – futurologa.

skutečný pamětník MUDr. Otto Kaskoun (nar. 1917)

Horské jehličnaté lesy středních a severních zeměpisných šířek jsou rovněž tmavé, avšak rostou na minerálně chudých kyselých půdách, takže přízemní vegetace se musí vypořádat s nízkými, značně kolísajícími teplotami a několikaměsíční zimní přestávkou v růstu. Je to svět skromných mechů, kapradin a travin (např. třtina chloupkatá).

býv. ředitel KRNAP RNDr. Jan Štursa, 1999

Asistenční ekosystémové lesnické zásahy by měly sledovat zvýšení ekologické stability podporou vytváření přírodě blízkých lesů hercynské skladby odpovídajících jednotlivým lokalitám. Zásadní problematika spočívá v běžných plošných disturbancích díky nadměrnému podílu ekologicky labilního smrku – oproti přirozené skladbě až o 20 – 30 %, acidifikaci půd (dlouhodobými emisemi oxidů síry) a novodobě depositím dusíku (z dopravy až 30 kg / ha / rok). Ponechání části dřevní hmoty k zetlení a následnému hnojení (např. i Ca) má opodstatnění jen v některých odůvodněných lokalitách nad 1200 m, níže pouze lokálně (množárna dřevokorního hmyzu a lignikolních hub). Potřebné je i zajištění genofondových zdrojů a místních ekotopů (boubínský smrk, frauentálská borovice). Na Rokytě mělo vzniknout veřejně přístupné genofondové arboretum.

Plán péče NPS, 2000

Ke chráněným smrkovým biotopům uvádí D. Mikešová v článku Pralesničení zdůvodňující vytváření „soukromé rezervace“ na Ještědu: Zavádění smrkových monokultur s sebou ovšem přineslo četná úskalí. Tato dřevina je náchylná na větrné polomy, pod příkrývkou mokrého sněhu se snadno láme, vadí jí námraza. Kmeny napadá hniloba a různé houby, o kůrovcových kalamitách ani nemluvě. A co se týká rozmanitosti druhů, celý systém smrkového lesa tvoří jen několik málo druhů mechů, hub, kapradin a drobného hmyzu.

In: Koktejl VI/2012

Skladba lesních dřevin NP Šumava (v %)

dřevina	původní - kolem r. 1850	současná r. 2000	přirozená dle ÚHUL
smrk ztepilý	51,0	83,7	41,9
jedle bělokorá	13,0	0,9	17,3
borovice blatka, borovice kleč	2,4	2,7	0,7
borovice lesní	2,0	4,3	3,1
modřín opadavý	0,05	-	-
ostatní jehličnany (včetně tisu)	0,05	0,02	0,1
Jehličnany celkem	68,5	91,6	63,1
buk lesní	21,0	5,8	27
pionýrské listnáče (bříza, jeřáb)	8,0	2,3	7
javor klen	2,0	0,2	1,7
ostatní listnáče (jilm, jasan, olše)	0,5	0,08	1,2
Listnáče celkem	31,5	8,38	36,9

Pokud ale byla dlouhodobá přírodní skladba lesních biotopů významně antropogenně pozměněna, není samovolnými přírodními procesy, vzhledem ke zvýrazněným stresovým faktorům a ekologické validitě taxonů již možný návrat bez lidské ekosystémové asistence.

V „Evropsky významné lokalitě“ Šumava jsou chráněny tyto typy přírodních lesních habitatů / biotopů:

9110 - Bučiny asociace Luzulo-Fagetum

9130 - Bučiny asociace Asperulo - Fagetum

9140 - Středoevropské subalpínské bučiny s javorem (*Acer*) a šťovíkem horským (*Rumex arifolius*)

9180 - Lesy svazu Tilio-Acerion na svazích, sutích a roklich, prioritní typ přírodního stanoviště

91D0 - Rašelinný les, prioritní typ přírodního stanoviště

91E0 - Smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy (Alno-Padion, Alnion incanae, Salicion albae)

9410 - Acidofilní horské smrčiny (Vaccinio-Piceeta).

9110 – Acidofilní bikové bučiny asociace Luzulo-Fagetum, EVL Šumava a EVL Boletice, EVL Žofínský prales – Pivonické skály (L5.4 acidofilní bučiny a jedliny)

Porosty acidofilních bučin se vyvinuly na přechodu mezi květnatými bučinami a acidofilními smrčinami ve výškách 1000 – 1300 m, v nižších polohách Šumavy a Šumavském podhůří obvykle přešla v náhradní společenstva smrkových monokultur (*Picea abies*), příp. ruderalní společenstva s nitrofilním pláštěm (*Rubus plicatus* aj.). Významné expanzivní druhy zde jsou zejména třtina chloupkatá (*Calamagrostis villosa*) a maliník (*Rubus idaeus*). **Ohr** převod na jehličnaté převážně smrkové porosty, přezvěšení (vysoké stavy zvěře přirozené obnově pomalu rostoucích listnáčů - buků), ruderalizace bylinného patra. Management: vnášení jedle, udržování stavu zvěře neohrožující přirozenou obnovu, ochrana přirozeného zmlazení, podpora stanovištně původních dřevin (ochrana proti okusu zvěři, příp. indiv. plocením), extenzivní lesní hospodaření, ponechání části odumírajících a mrtvých stromů, zpětná obnova acidofilních bučin neřešena, nebyly udržovány nízké stavy zvěře, nedocházelo k ochraně přirozeného zmlazení, neřešena ruderalizace – zřejmě v rámci bezzásahovosti

9130 - Bučiny asociace Asperulo – Fagetum, EVL Šumava, EVL Boletice, EVL Žofínský prales – Pivonické skály (L5.1 květnaté bučiny)

Květnaté bučiny a jedliny (svaz Fagion) se pouze ojediněle dochovaly v nadmořských výškách 600 – 1100 m. Na eutrofních, obvykle kambizemních půdách s rychlou mineralizací humusu, v nižších a středních nadmořských výškách. Zčásti byly převedeny na hospodářské smrčiny. Diagnostické druhy v podrostu jsou samorostlík klasnatý – *Actaea spicata*, kyčelnice devítelistá a cibulkonosná – *Dentaria enneaphyllos*, *D. bulbifera*, kokořík přeslenatý – *Polygonatum verticillatum*, věsenka nachová – *Prenanthes purpurea*, krtičník hlíznatý – *Scrophularia nodosa*, ječmenka evropská – *Hordelymus europaeus*. **Ohr** převod na smrčiny, přezvěšení, Ma: Vnášení jedle, kleny a jilmu horského, udržování stavu zvěře neohrožující přirozenou obnovu, podpora stanovištně původních dřevin (ochrana proti okusu zvěři, příp. indiv. plocením), extenzivní lesní hospodaření, ponechání části odumírajících a mrtvých stromů, zpětná obnova květnatých bučin neřešena, nebyly udržovány nízké stavy zvěře, nedocházelo k ochraně přirozeného zmlazení, neřešena ruderalizace – zřejmě v rámci bezzásahovosti.

9140 - Středoevropské subalpínské bučiny s javorem (*Acer*) a šťovíkem horským (*Rumex arifolius*), EVL Šumava, EVL Žofínský prales – Pivonické skály (L5.2 horské klenové bučiny)

Horské klenové bučiny na Šumavě pouze fragmentárně (středoevropské subalpínské) s javorem (*Acer pseudoplatanus*) a šťovíkem horským (*Rumex arifolius*) v oblasti šumavských bučin, ve svahových polohách sutí do cca 1100 m n.m. Diagnostické druhy v podrostu: oměj šalamounek – *Aconitum plicatum*, havez česnáčková – *Adenostyles alliariae*, papratka horská – *Athyrium distentifolium*, krablice chlupatá – *Chaerophyllum hirsutum*, mléčivec horský – *Cicerbita alpina*, devětsil bílý – *Petasites albus*, pryskyřník platanolistý – *Ranunculus platanifolius*, šťovík áronolistý – *Rumex arifolius*, vrbina hajní – *Lysimachia nemorum*, žluťucha orlíčkolistá – *Thalictrum aquilegifolium*. **Ohr** převod na hospodářské smrčiny, přezvěšení, ruderalizace, acidifikace. Management: podpora přirozené obnovy stanovištně původních dřevin, vnášení jedle, indiv. oplocení proti zvěři, zpětná obnova klenových bučin neřešena, nebyly udržovány nízké stavy zvěře, nedocházelo k ochraně přirozeného zmlazení - zřejmě v rámci bezzásahovosti.

9180 - Lesy svazu Tilio-Acerion na svazích, sutích a roklich, prioritní typ přírodního stanoviště, EVL Šumava a EVL Boletice (L4 suťové a roklinové lesy)

Suťové a roklinové lesy (sv. Tilio-Acerion) se vyvinuly v zaříznutých roklinách a zazemněných sutích, na svazích, sutích a roklich v kolinních až montánních polohách (do 800-900 m n.m.), roztroušeně, maloplošně např. jako měsíčnicové javořiny (Lunario-Aceretum). Převládají zde rychle rostoucí dřeviny. Mají retenční a půdoochrannou funkci, na méně extrémních stanovištích někdy přešly ve smrčiny (*Picea abies*), sukcesně navazují na květnaté bučiny. Expanzivní druhy svízel přítula (*Galium aparine*), netýkavka malokvětá (*Impatiens parviflora*). Diagnostické druhy v podrostu: udatna lesní – *Aruncus vulgaris*, měsíčnice vytrvalá – *Lunaria rediviva*, hluchavka skvrnitá – *Lamium maculatum*, kapradina laločnatá – *Polystichum aculeatum*, jelení jazyk celolistý – *Phyllitis scolopendrium*. **Ohr** těžba. Přezvěšení, výsadba nepůvodních dřevin. Management: zabezpečit přirozenou obnovu jedle – ochrana proti okusu zvěři (příp. indiv. plocení), podpora přirozené druhové skladby, doplnění odolných klenů jilmu, tisu, nebylo sledováno zachování přirozené skladby stromového patra, omezení nepůvodních dřevin, podpora zmlazení ušlechtilých listnáčů, asanace grafiozních jilmů (*Ulmus glabra*) - zřejmě v rámci bezzásahovosti.

91D0 - Rašelinný les, prioritní typ přírodního stanoviště, EVL Šumava (L9.2A rašelinné smrčiny, L10.1 rašelinné březiny, L10.2 rašelinné brusnicové bory, L.10.4 blatkové bory, R3.2 rašeliniště s klečí)

Rašelinné smrčiny hojně na Šumavě, časté na trvale zamokřených okrajích vrchovištních rašelinišť na glejových podzolech, pseudoglejích a organozemních (rašelinných) glejích jako Sphagno-Piceetum. Diagnostické druhy v podrostu: vlochyně – *Vaccinium uliginosum*, přeslička lesní – *Equisetum sylvaticum*, suchopýr pochvatý – *Eriophorum vaginatum*, bezkolonec modrý – *Molinia caerulea*, rojovník bahenní – *Ledum palustre*. Často přeměněny na smrkové monokultury. Lokálně byly narušeny kůrovcovými kalamitami v rámci bezzásahovosti. **Ohr** vysuševáním, příp. imisemi, po vysušení je expanzivní bezkolonec modrý (*Molinia caerulea*), dále ostřice třeslicovitá (*Carex brizoides*), třtina křovištní (*Calamagrostis epigejos*), či ostružiník (*Rubus fruticosus* sp. agg.). Management: dle potřeby hrazení zbytků melioračních rýh,

91E0 - Smíšené jasanovo-olšové lužní lesy temperátní a boreální Evropy (Alno-Padion, Alnion incanae, Salicion albae) , prioritní typ přírodního stanoviště, EVL Šumava a EVL Boletice (L2.1 horské olšiny s olší šedou, L.2.2 údolní jasanovo-olšové luhy)

Horské olšiny s olší šedou (sv. *Alnion-incanae*) se vyskytují podél břehů bystrin s prudce tekoucí vodou. Jasanovo-olšové luhy se vzácněji vyskytují podél středních úseků toků (převážně as. *Stellario-Alnetum glutinosae* a *Arunco sylvestris-Alnetum glutinosae*). Jasanovo-olšové (*Alno-Padion*), horské s olší šedou (*Alnion incanae*), příp. měkké luhy (*Salicion albae*). Okrajově v Šumavském podhůří a horských údolích, břehy vodních toků, obvykle omezeny jen na úzké doprovody. Diagnostické druhy v podrostu: oměj šalamounek – *Aconitum plicatum*, mléčivec alpský – *Mulgedium alpinum*, pryskyřník platanolistý – *Ranunculus platanifolius*, kamzičnick rakouský – *Doronicum austriacum*, žluťucha orlíčkolistá – *Thalictrum aquilegifolium*, chrastavec lesní – *Knaucia dipsacifolia*, šťovík áronolistý – *Rumex arifolius*, čarovník alpský a prostřední – *Cicerbita alpina*, *C. intermedia*, mokřýš střídavolistý a vstřicnolistý – *Chrysosplenium alternifolium*, *Ch. oppositifolium*, přeslička lesní – *Equisetum sylvaticum*, vrbina hajní – *Lysimachia nemorum*. Lokálně náhradní topoly, keřovité vrby, příp. zruderalizované, **ohr** vysušením a expanzivními a invazivními druhy: ostřice třeslicovitá (*Carex brizoides*), svízel povázka (*Galium aparine*), křídlatka (*Reynoutria* sp.agg.), zlatobýl (*Solidago canadensis*, *S. gigantea*), kopřiva dvoudomá (*Urtica dioica*), bez černý (*Sambucus nigra*). Management: redukce sukcesních smrků, doplňování autochtonní olše šedé, prosvětlení v místech významného chráněných a ohrožených druhů bylinného podrostu (bledule jarní aj.), nenarušovat vodní režim, neřešena přirozená skladba dřevin v rámci bezzásahovosti.

9410 - Acidofilní horské smrčiny (Vaccinio-Piceeta), EVL Šumava (L9.1 horské třtinové smrčiny, L9.2B podmáčené smrčiny, L9.3 horské papratkové smrčiny)

Acidofilní smrčiny (svaz *Piceion excelsae*) jsou vázány pouze na nejvyšší vrcholové a hřebenové partie v polohách převážně nad 1200 m, na severních svazích nad 1150 m n.m. Převážná část těchto porostů přísluší do široké asociace *Calamagrostio villosae-Piceetum*. Zakrslé řídké rašelinné smrčiny jsou vyvinuty na obvodu mnohých vrchovišť (as. *Sphagno-Piceetum*). Diagnostické druhy v podrostu: podbělice alpská - *Homogyne alpina*, bika lesní – *Luzula sylvatica*, čípek objímavý – *Streptopus amplexifolius*, sedmikvítek evropský – *Trientalis europaea*, suchopýr pochvatý – *Eriophorum vaginatum*, papratka horská – *Athyrium distentifolium*, mléčivec horský – *Cicerbita alpina*, podbělice alpská – *Homogyne alpina*, bika lesní – *Luzula sylvatica*, šťovík áronolistý – *Rumex arifolius*, ptačinec hajní – *Stellaria nemorum*, žebrovice různolistá – *Blechnum spicant*, sedmikvítek evropský – *Trientalis europaea*, přeslička lesní – *Equisetum sylvaticum*, vlochyně – *Vaccinium uliginosum*. **Ohr** byly rozsáhle rozvráceny větrnými a následnými kůrovcovými kalamitami zejména vlivem proklamované a vyžadované bezzásahovosti k „výrobě“ virtuální divočiny, neautochtonní populace, změna vodního režimu - sucho, imise, acidifikace horských půd, eutrofizace (degradace bylinného patra). Management: dosadba listnatých dřevin, udržování různověkových porostů, podpora přirozené obnovy, omezení fragmentace porostů, v případě potřeby hrazení zbytků melioračních rýh,

Přírodní nelesní habitaty / biotopy

3130 - Oligotrofní až mezotrofní stojaté vody nížinného až subalpínského stupně kontinentální a alpínské oblasti a horských poloh aj. oblasti s vegetací tříd *Littorelletea uniflorae* nebo *Isoëto-Nanojuncetea*, EVL Šumava (V6 vegetace šidlatek - *Isoëtes*)

Jedná se o vegetaci oligotrofních vod (*Littorella uniflorae*), původně společenství oligotrofních jezer boreálně-arktických oblastí, oblastí s vegetací tříd *Littorelletea uniflorae* nebo *Isoëto-Nanojuncetea*. u nás zastoupená pouze jednodruhovým ponořeným porostem šidlatek (*Isoëtes*). Porosty šidlatek mají v ČR stanoviště pouze v ledovcovém Černém jezeře – šidlatka jezerní (*Isoëtes lacustris*) v hloubce 3-8 m a Plešném jezeře – šidlatka ostrovýtrusná (*Isoëtes echinospora*) do hloubky 2 m, **ohr** eutrofizací, vč. splachů z rozpadlých smrčín, nepříznivý může být kritický pokles hladiny jezer (v minulosti došlo ke zvýšení hladin navýšením karové hráze). Potřebný management: při kritickém omezení výskytu šidlatek vhodné zvážit jejich kultivační záchranu, udržování existujících podmínek, příp. zachranná kultivace šidlatek, omezení kyselosti vod, v rozporu s proklamovanou bezzásahovostí.

VDA01 *Isoëtetum echinosporae*: Vegetace dna karového mezotrofního ledovcového Plešného jezera s porostem glaciálního reliktu šidlatky ostrovýtrusné (*Isoëtes echinospora*), **C3**. Kritický vzrůst acidifikace a koncentrace toxického iontu hliníku (Al) byly zastaveny, **ohr** v souvislosti s bezzásahovým režimem a odumřelým lesem nad

jezerem lze očekávat vyšší splachy dusičnanů a hliníku z půd a s tím spojené oxyselení a zvýšení koncentrace Al s nepříznivým dopadem na stávající populaci.

VDA02 Isoëtetum lacustris: Vegetace dna karového mezotrofního ledovcového Černého jezera, tvořená porostem glaciálního reliktu šidlatky jezerní (Isoëtes echinospora), C3. Kritický vzrůst acidifikace a koncentrace toxického iontu hliníku (Al) byly zastaveny, **ohr** v souvislosti s bezzásahovým režimem a zčásti odumřelým lesem nad jezerem lze očekávat vyšší splachy dusičnanů a hliníku z půd a s tím spojené oxyselení a zvýšení koncentrace Al s nepříznivým dopadem na stávající populaci.

3150 - Přirozené eutrofní vodní nádrže s vegetací typu Magnopotamion nebo Hydrocharition, EVL Šumava i Boletice (V1A Makrofytní vegetace přirozené eutrofních a mezotrofních stojatých vod s vod'ankou žabí Hydrocharis morsus-ranae, V1F makrofytní vegetace přirozené eutrofních a mezotrofních stojatých vod – ostatní porosty)

Makrofytní vegetace mezotrofních až eutrofních stojatých či mírně tekoucích vod, ale vzhledem k omezeným vodním plochám a ideologickému zákazu jejich obnovy jako antropogenním prvkům velmi omezená. Vegetace volně plovoucích vodních rostlin (Lemnetea) - vegetací typu rdestů (Magnopotamion) nebo vod'anky (Hydrocharition). Zcela ojediněle tůň či okraje rybníků v Pošumaví, **ohr** v rámci prosazované bezzásahovosti nedochází k obnově zazemněných nebo vypuštěných vodních ploch. Management: při zazemnění tůňek obnova či vytvoření nových tůňek (v rozporu s bezzásahovostí)

VAB02 Vegetace mělkých vod s bublinkatou jižní (Utriculariteum australis): Výskyt v Hornovltavské kotlině (730 m) a Blanském lese, příp. Otavy, porosty vytvářejí vhodné podmínky pro život řady vodních živočichů, **ohr** narušením vodního režimu Šumavy, eutrofizací - možné i rozsáhlým rozpadem lesního krytu (přivalové splachy).

Mo, Ma – možná i citlivá revitalizace.

VAC03 Vegetace mělkých eutrofních vod s růžkatcem osnitým (Ceratohyllum demersum): Na Šumavě až do 800 m. Mo a Ma: k zachování vhodné extenzivní hospodaření bez významnějších disturbancí, příp. zamezení zazemňování.

Vegetace vodních rostlin zakořeněných ve dně (Potametea)

VBA01 Vegetace stojatých a mírně tekoucích vod se stulíkem žlutým (Nuphar lutea) Nymphaea albae - Nupharetum luteae: aluviální tůň, mrtvá ramena a klidné úseky Vltavy a Otavy. Mo a Ma: v některých případech vhodné odstranit část sedimentů a obnovit průtočnost, ojediněle i zpětně dosadby.

VBA03 Vegetace mezotrofních vod chladnějších oblastí s leknínem bělostným (Nymphaea candida) Nymphaea candidae: klidné úseky vodních toků, aluviální vody, extenzivně obhospodařované rybníky Novohradské hory, Třeboňsko, Klatovsko. **Ohr** zazemňování, vysychání, eutrofizace vč. atmosférického N.

VBA04 Vegetace oligomezotrofních vod se stulíkem malým (Nuphar pumila) Nupharetum pumilae: mrtvá ramena horních toků řek – horní Vltava mezi Volary a Želnavou, příp. extenzivně využívané rybníky, **ohr** vyschnutím, eutrofizací – splachem živin (i depozicí atmosférického N), konkurence validně schopnějších taxonů makrofytů, znečištění toxickými látkami, přítomnost hybridního N.x intermedia = N.pumila x lutea je symptomem degradace biotopu. Mo a Ma: ochrana před eutrofizací, omezení konkurenčnější vegetace (růžkatec - Ceratophyllum aj.).

VBB01 Vodní vegetace chladnějších oblastí s rdestem vzplývavým (Potamogeton natans) Potamogeton natans: dnes stabilizovaný výskyt na Šumavě a v Pošumaví

VBB09 Vegetace mělkých vod s rdestem alpským (Potamogeton alpinus) Potamogeton tenuifolii: průhledné vody chladnějších poloh na Šumavě do 800 m, potenc. **ohr** eutrofizací vod či regulací toků

3260 - Nížinné až horské vodní toky s vegetací svazů Ranunculion fluitans a Callitriche-Batrachion, EVL Šumava (V4A makrofytní vegetace vodních toků – porosty aktuálně přítomných vodních makrofytů)

Makrofytní vegetace vodních toků svazů lakušník vzplývavý a hvězdoši / Ranunculion fluitans, Callitriche-Batrachion. Kamenité a šterkovité menší toky v Pošumaví a na Šumavě se stolistkem střídavokvětým (Myriophyllum alterniflorum).

Ohr eutrofizací vod vč. vyplavování živin z vynuceně rozpadlých smrkových porostů, příp. nevhodnými vodohospodářskými úpravami toků. Potřebný management: citlivá revitalizace říčních systémů ve znečištěných úsecích (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

VBC02 Vegetace horských toků se stolistkem střídavokvětým (Myriophyllum alternifolium) Miriophylletum alterniflori: horní tok Vltavy (od Lenory po České Budějovice), indikátor znečištění vod, **ohr** eutrofizací, umírněné vodáctví, i přes odlamování částí lodyh s listy při nižší vodní hladině však vitalitu a celkovou pokrývnost nenarušuje.

VBC03 Vegetace menších toků chladnějších oblastí s hvězdošem háčkatým (Callitriche hamulata) Callitriche hamulatae-Ranunculetum fluitans: drobné toky a rybníčky v podhůří a chladných pahorkatinách – toky a ramena Vltavy, indikátor kvality vody, přispívá k oxyselení vod, význam i pro chov pstruha a dalších chladnomilných ryb, **ohr** zvýšenou trofií, rychleji rostoucích makrofytů, oteplováním vod, příp. technickými úpravami toků.

4030 - Evropská suchá rašeliniště a vřesoviště, EVL Šumava (T8.2B sekundární podhorská a horská vřesoviště bez jalovce obecného, T8.3 Brusnicová vegetace skal a drolin)

Suchá podhorská a horská vřesoviště, příp. brusnicová vegetace drolin a skal jsou na Šumavě sekundární specifickou formací (sv. Genistion), asociace Calluno-Vaccinietum a pro Šumavu typické as. Arnico-montanae-Callunetum.

Obvykle vzniklá po odlesnění na místech acidofilních bučin, horských smrčín, příp. ochuzených opuštěných pastvinách. TEF01 Podhorská a horská brusnicová vřesoviště *Vaccinio-Callunetum vulgaris*: Obvyklý vznik ve středověkém a raně novověkém odlesnění (bučin, horských smrčín a borů) nebo na ochuzených pastvinách, na Šumavě a Pošumaví i záměrné brusinkové „plantáže“, **ohr** sukcesní zarůstání dřevinami, obohacování dusíkem z atm. spadů, absence pastvy. Mo a Ma: odstraňování náletových dřevin zejména u jalovců, „pastva ovcí, občasné narušování půdního povrchu či odstraňování pokryvných porostů (vřesovcovité, brusnicovité polokeřky), příp. i silné vrstvy povrchového humusu z opadu vřesu a brusnic – např. pro podporu plavuní - *Diphasiastrum* (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

5130 - Formace jalovce obecného (*Juniperus communis*) na vřesovištích nebo vápnných trávnicích, EVL Šumava (T8.2A sekundární podhorská a horská vřesoviště s jalovcem obecným, T2.3A podhorské a horské smilkové trávnický s jalovcem obecným) Sekundární podhorská a horská vřesoviště v širokolístých trávnicích a na vřesovištích nebo vápnných trávnicích. Převážně opuštěné, sukcesně zarůstající pastviny. **Ohr** sukcesní zarůstání. Management: pravidelná pastva, příp. kosení či likvidace náletových dřevin (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

TEC02 Suché podhorské a horské smilkové trávnický *Campanulo rotundifoliae-Dianthetum deltoideis*: oligotrofní a chladnější stanoviště, obvykle v minulosti vypásaná, mnohdy jako obecní pastviny, tzv. draha. Pošumaví a Šumava. Potřebný Mo a Ma: obnova seče, příp. extenzivní pastva (ovce, mírné organické vyhnojení) a odstraňování náletových dřevin zejména v okolí jalovce, občasné maloplošné narušení půdního povrchu (odstraňování vrstvy povrchového humusu), odstranění vřesovcových a brusnicových keřků pro podporu výskytu plavuní - *Diphasiastrum* sp.

6230 - Druhově bohaté smilkové louky na silikátových podložích v horských oblastech - prioritní typ přírodního stanoviště, EVL Šumava (T2.3B podhorské a horské smilkové trávnický bez jalovce)

Krátkostébelné trvalé travinné smilkové porosty (sv. *Violion caninae*) na mezických a subxerických stanovištích montánního stupně, porosty s jalovcem na býv. pastvinách v Pošumaví. Ve vyšších polohách Šumavy vázána i na kontaktní zóny rašelišť a pramenišť (sv. *Nardo-Juncion squarrosi*), ve středních polohách je zastoupena asociacemi *Hyperico-Polygaletum*, *Gymnadenio-Nardetum* a níže *Thymo-Festucetum ovinae*. Výskyt na živinami chudších a sušších polohách (horní části svahů, konvexní tvary reliéfu), často tvořící náhradní vegetaci po horských třtinových smrčínách či acidofilních bučinách, **ohr** eutrofizace, sukc zalesňování, zánik obhospodařování smilkových luk a pastvin. Management: nutná pravidelná seč či extenzivní pastva (ovce) – v rozporu s požadovanou bezzásahovostí.

TEC01 Mezofilní podhorské a horské smilkové trávnický *Festuco capillatae-Nardetum strictae*: Druhově bohaté porosty nízkých acidofilních trávnicků s dominantní trsnatou smilkou tuhou (*Nardus stricta*) na oligotrofních a chladnějších stanovištích, dříve sekané či spásané. Pošumaví a Šumava.

Potřebný Mo a Ma: pravidelná či občasná seč a příležitostná extenzivní pastva (nejlépe ovce, mírné organické vyhnojení), odstraňování náletových dřevin zejména v okolí jalovce, občasné maloplošné narušení půdního povrchu, odstranění vřesovcových a brusnicových keřků pro podporu výskytu plavuní - *Diphasiastrum* sp. (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

6410 - Bezkolencové louky na vápnných, rašelinných nebo hlinito-jílovitých půdách (*Molinion caeruleae*), EVL Šumava a EVL Boletice (T1.9 střídavě vlhké bezkolencové louky)

Cenné, antropogenně podmíněné střídavě vlhké či středně vlhké bezkolencové louky (sv. *Molinion*) na slínech a jílech se zachovaly podél vodních toků a v mírných svahových polohách střední a nižší Šumavy. Oligotrofní vlhké bezkolencové louky na slínech a jílech (vápnných, rašelinných nebo hlinito-jílovitých půdách s bezkolencem modrým - *Molinion caeruleae*). Výskyt na oglejených půdách s kolísající hladinou podzemní vody na obvodech rašelišť či odvodněných slatinách, **ohr** eutrofizací (hnojení, atmosférický spád dusíku, vyplavené živiny z násilně rozpadlých smrčín), vysušování, ukončení obhospodařování a následné sukcesní zarůstání. Po eutrofizaci nárůst dominance konkurenčně silných trav (*Alopecurus pratensis*, *Dactylis glomerata*, *Festuca pratensis* a *Molinia* spp.), příp. nepůvodních druhů (*Calamagrostis epigeios*, *Rumex* spp.). Potřebný management kosení 1x ročně (v 2. polovině vegetačního období) bez pastvy (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

TDD01 Bazifilní bezkolencové louky *Molinietum caeruleae*: Velmi bohatý typ naší sekundární luční vegetace na pseudogleji, luvizemi či fluvizemi, obvykle jednosečně využívané, **ohr** opuštěním extenzivního obhospodařování, sukcesním zalesněním či vysušováním

6430 - Vlhkomilná vysokobylinná lemová společenstva nížin a horského až alpínského stupně, EVL Šumava a EVL Boletice (A.4.2 subalpínské vysokobylinné nivy, A.4.3. Subalpínské kapradinové nivy, T1.6 vlhká tužebníková lada)

6430 – Devěsilové lemy horských potoků, vlhkofilní vysokobylinná lemová společenstva nížin a horského až alpínského stupně, (EVL Šumava, EVL Boletice). Submontánní a montánní stupeň Šumavy, s *Petasites albus* a *Cicerbita alpina*, kde jsou ochuzené o subalpínské druhy, **ohr** regulací vodních toků, eutrofizací, ruderalizací, šířením invazních druhů – křídlatka (*Reynoutria* sp.agg.), netýkavka žláznatá (*Impatiens glandulifera*). Žádoucí management: občasné kosení, odstranění náletových dřevin, likvidace invazních druhů (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

ADD05 Mléčivcové nivy montánního stupně Chaerophyllo hirsuti-Cicerbitum alpinae: Stinná a vlhká a živná místa údolních horských potoků s proudící podzemní vodou, nevyhovující dřevinám. Mo.

6510 - Extenzivní sečené louky nížin až podhůří (Arrhenatherion, Brachypodio-Centaureion nemoralis), EVL Šumava a EVL Boletice (T1.1 mezofilní ovsíkové louky, A1.4 aluviální psárkové louky)

Mezofilní ovsíkové louky (sv. Arrhenatherion) se vyskytují v nižších polohách Šumavy (nížiny až podhůří, ovsík vyvýšený - Arrhenatherion, válečka, chrpa - Brachypodio-Centaureion nemoralis), **ohr** přehnojování, ruderalizace, opuštění pozemků a následné sukcesní zarůstání. Potřebný management: pravidelné kosení (příp. rozfázovaná do několika termínů), občas přepásání, odstraňování náletových dřevin (což je v rozporu s požadovanou bezzásahovostí), jinak zarůstají nejprve dominantními druhy přítomnými v porostech, následně pak expanzivními druhy, zejména třtinou křovištní (Calamagrostis epigeios). Jejich obnova je obtížná a může trvat i několik let. Ochranařsky jsou nejvýznamnější druhově bohaté louky chudých půd s kostřavou červenou (Festuca rubra agg.) a zejména reliktní vegetace z doby předintenzivního hospodaření se zvonečkem hlavatým pravým (Phyteuma orbiculare ssp. orbiculare) a mochnou bílou (Potentilla alba).

TDA01 Eutrofní ovsíkové louky Pastinaco sativae-Arrhenatherum elatioris: Druhově bohaté ovsíkové louky na Šumavě a Pošumaví rychle mizí, nebo již podlehly sukcesi, a proto si zasluhují ochranu extenzivním hospodařením. Ma: tradiční extenzivní obhospodařování (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

TDA02 Suché ovsíkové louky Ranunculo bulbosi-Arrhenatherum elatioris: Druhově bohaté květnaté louky na Šumavě a Pošumaví, na svažitéch a výslunných stanovištích na hlinitopísčitéch a písčitolhinitých kambizemích, **ohr** zanedbáním obhospodařování, zarůstají expanzivními druhy. Nutný Ma: tradiční extenzivní hospodaření - min. jedna seč ročně, příp. omezené přihnojení (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

TDA03 Podhorské kostřavovo-trojštětové louky Poo-Trisetum flavescens: Mezofilní květnaté louky a extenzivní pastviny v podhůří a vrchovinách Pošumaví a Šumavy do 800 m, obvykle na oligotrofních kambizemích. Řada ohrožených druhů (Phyteuma orbiculare, Orchis morio), **ohr** zanedbáním obhospodařování na Šumavě rychle mizí (expanzivní trávy Calamagrostis epigeios, Arrhenatherum elaius a dřevinami). Nezbytný Ma: pravidelné tradiční extenzivní obhospodařování (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

6520 - Horské sečené louky, EVL Šumava, EVL Boletice (T1.2 horské trojštětové louky)

Antropogenné podmíněné, horské sečené trojštětové louky (svaz Polygono-Trisetion) cca od 600 m n.m. zejména v okolí býv. horského osídlení, po horní hranici lesa, příp. i nad ní, jsou cenným, dlouhodobě zanedbávaným a mizejícím společenstvem Šumavy, na něž je vázána největší biodiverzita Šumavy, **ohr** opuštění a následné sukcesní zarůstání, příp. přehnojování. Management: pravidelná seč a příležitostné přepásání, příp. citlivé přihnojování (při vyčerpání živin), odstraňování náletových dřevin (v rozporu s bezzásahovostí). Druhovú kombinace: středně vysoké luční porosty s dominantními travami (Agrostis capillaris, Anthoxanthum odoratum s.l., Festuca rubra agg., Phleum rhaeticum, P. chaixii, Trisetum flavescens) a širokolistými horskými bylinami (Bistorta major, Cirsium heterophyllum, Crepis mollis ssp. hieracioides, Geranium sylvaticum, Meum anthamanthicum, Silene dioica), přičemž jsou přítomné i další horské druhy běžně rostoucí ve smilkových trávnících (Phyteuma nigrum, Gentiana asclepiadea, Potentilla aurea), vysokobylinných nivách (Ranunculus plataniifolius), Rumex arifolius, Silene vulgaris).

TDB01 Horské trojštětové louky s kakostem lesním Geranio sylvatici-Trisetum flavescens: Druhově bohaté, květnaté louky vyžadující tradiční obhospodařování. Nezbytný Ma: pravidelná seč 1-2x /rok příp. občasné přepásání, odstraňování náletových dřevin, v případě, že se začnou objevovat druhy smilkových trávníků přihnojování a vápnění, zajištění alespoň náhradního obhospodařování, nutného pro zachování celých společenstev i chráněných a ohrožených druhů (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

7110 - Aktivní vrchoviště - prioritní typ přírodního stanoviště, EVL Šumava (R3.1 otevřená vrchoviště, R3.3 vrchovištní šlenky)

Otevřená vrchovištní rašeliniště a vrchovištní šlenky jsou typická společenstva pro hercynská pohoří vč. Šumavy. Vyskytují se na trvale zamokřených stanovištích sycených srážkovou vodou, kde dochází k hromadění rašeliny a lokálně i rašelinných jezírek. Je zde vegetační mozaika společenstev sv. Sphagnion medii (as. Andromedo polifoliae-Sphagnetum magellanicum, Eriophoro vaginati-Sphagnetum recurvi), boreálních typů bultových společenstev sv. Oxyccocco-Empetrium hermaphroditi (as. Empetro hermaphroditi-Sphagnetum fuscum). Vrchoviště s klečí v komplexu s otevřeným vrchovištěm je např. na Chalupské slati. Charakteristická vegetace vrchovištních šlenků sv. Leuco-Sphagnetum cuspidati je např. na Rokytské slati u Modravy. Vrchovištní rašeliniště jsou významné zadržováním vody v krajině a celosvětově jako zásobárna uhlíku. Při rozkolísanějším chodu srážek a teplot se lépe vyvinuje struktura bultů a šlenků. Okrajově jsou vyvinuta společenstva rašelinné kleče (Pinus x pseudopumilio). Horské polohy s vysokým úhrnem srážek, pouze nebo převážně zásobena srážkovou vodou, mocné vrstvy rašeliny, silně kyselé, oligotrofní až distrofní, vysoká hladina spodní vody blokuje rozvoj stromového patra. Správa ŠNP zrevitalizovala cca 500 ha rašelinišť, **ohr** vysušování, těžba, eutrofizace, atmosférické depozice, stavba vodních nádrží. Ma: V případě potřeby hrazení zbytků melioračních rýh, příp. revitalizace těžených lokalit (zavodnění), zabezpečení proti nežádoucím vlivům z okolí, v rámci znepřístupňování jsou převážně nepřístupná pro návštěvníky.

RCA01 Koberce rašeliníku křivolitého (*Sphagnum recurvum*) se suchopýrem pochvatým (*Eriophorum vaginatum*) *Eriophoro vaginati* – *Sphaghenetum recurvi*: Vegetace minerotrofní části vrchovišť (laggy) nebo lemuje rašeliništní jezírka. Příp. na vytěžených regenerujících vrchovištích, jako rané sukcesní stadium z přechodových rašelinišť. Na Šumavě časté, **ohr** vysušováním může docházet k ústupu rašeliníků, zarůstání bezkolencem modrým nebo zarůstání dřevinami. V hodný rámcový Mo.

RCA02 Bultová vegetace subkontinentálních a kontinentálních vrchovišť *Andromedo polifoliae-Sphagnetum magellanicum*: V centrálních částech ombrotrofních rašelinišť s vysokou hladinou podzemní vody na vrchovištní rašelině. Častá na Šumavě (Blatenská slat' aj.). Vhodný rámcový Mo.

RCA03 Vrchoviště s klečí *Vaccinio uliginosi-Pinetum mugo* (příp. *Pinus x pseudopumilio*): vysokohorská rašeliniště vázaná zejména na srážkovou vodu a obohacovaná minerálně chudou podzemní vodou, často jako přechodná zóna mezi otevřenými vrchovišti a okolními lesními porosty (hladiny podzemní vody 20 cm pod povrchem a níže, vrstva rašeliny cca 1 m a méně). Na Šumavě časté, krajinářsky – esteticky významné. Ma: udržování existujícího vodního režimu.

RCA05 Vrchovištní blatkové bory *Ledo palustris-Pinetum uncinatae*: Nezapojená zalesněná vrchoviště s kolísáním hladiny podzemní vody. **Ohr** omezením vodní dotace, při delším nedostatku odumírání stromů příp. introgresivní hybridizace *Pinus rotundata* či přechod do rašelinných borů. Lokálně na Šumavě. Vhodný rámcový Mo.

RCC02 Boreální vrchoviště s bulty rašeliníku hnědého (*Sphagnum fuscum*) *Empetro nigri-Sphagnetum musci*: Na otevřených vrchovištích s nízkým stupněm rozkladu rašeliny, ovlivněná především srážkovou vodou, zejména v nivě horního toku Vltavy (Mrtvý luh, Malá niva u Lenory aj.). Vhodný rámcový Mo.

7140 - Přechodová oligotrofní rašeliniště a třasoviště, EVL Šumava a EVL Boletice (R2.2 nevápnitá mechová slatiniště, R2.3. přechodová rašeliniště, M1.6 mezotrofní vegetace bahnitých substrátů)

Jedná se o trvale zamokřená stanoviště sycená podzemní vodou, se špatnou přístupností živin s vrstvou nerozložené organické hmoty – minerotrofní rašeliniště, kde pH je významným ekologickým faktorem. Nevápnitá mechová slatiniště byla silně redukována či převážně zanikla. Oligotrofní přechodová rašeliniště jsou tvořena nejčastěji asociací *Carici rostratae-Sphagnetum apiculati* i laggy vrchovišť, lučních pramenišť a okrajů oligotrofních vodních ploch.

V chladnějších oblastech na minerálně chudém podloží svahová prameništní a údolní minerotrofní rašeliniště, sycená převážně podzemní vodou (chudou na minerální ionty a Ca). Nízká až středně vysoká ostřicovo rašeliníková vegetace s dominancí rašeloříků, příp. ploníků, stříc, příp. šáchorovitých rostlin, sítin, trav a keříčků (*Oxycoccus palustris* s.l., *Vaccinium myrtillus*, *V. vitis-idaea*). Často zčásti odtěžená, vysušená, příp. zalesněná, **ohr** sukcesním zarůstáním dřevinami, vysušováním, eutrofizací (i z rozpadu smrčín).. Mo a Ma: na vybraných lokalitách občasné kosení cca 1x/3 roky (v pozdním létě), odstranění biomasy, přihnojování, vyřezávání náletů (ručně, příp. křovinořezem) zejména kde expanze dominantních druhů, zabránění přístupu hospodářských zvířat, sukcesnímu zalesňování, příp. úprava vodního režimu, zahrazení odvodňovacích stružek, kácení náletových dřevin (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

RBB01 Minerálně bohatá slatiniště s kalcitolerantními rašeliníky *Sphagno warnstorffii-Eriophoretum latifolii*:

Rašelinné louky na Šumavě a v Pošumaví (vrstva rašeliny do 1 m), **ohr** poklesem hladiny podzemní vody, sukcesí (obvykle vrby, olše), eutrofizací (někdy zvyšováním dusíku a fosforu v prostředí). Potřebný Ma: tradiční extenzivní obhospodařování.

RBC01 Mezotrofní rašelinné louky s ostřicí obecnou (*Carex nigra*) *Caricetum nigrae*: Rašelinné louky s nízkými ostřicemi a suchopýrem, s velkou druhovou bohatostí (vstavačovitě rostliny - *Dactylorhiza*) na glejových půdách, Šumava i Boleticko, nutný Ma: občasné kosení či přepásání, odstraňování náletových dřevin (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

RBC03 Mezotrofní rašeliniště s boreálními ostřicemi *Agrostio caninae-Caricetum diandrae*: Rašeliniště s dvouvrstevným bylinným patrem – ve vyšší vysoké ostřice (*Carex diandra*, *C. lasiocarpa*, *C. rostrata*) s řadou boreálních druhů, vzácně na Šumavě, potřebný Ma: odstraňování konkurečně zdatnějších druhů (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí)

RBD01 Trvale zamokřená přechodová rašeliniště s ostřicí zobánkatou (*Carex rostrata*) *Sphagno recurvi-Caricetum rostratae*: Zvodněná rašeliniště s dvouvrstevným bylinným patrem – ve vyšší ostřice zobánkatá (*Carex rostrata*), Šumava, **ohr** ohrožení poklesem hladiny vody, příp. sukcesním zarůstáním vzhromilnými dřevinami, potřebný Ma: zabezpečení dostatku vody, zamezení sukcesí dřevinami (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

RBD02 Přechodová rašeliniště s ostřicí plstnatoplodou (*Carex lasiocarpa*) *Sphagno recurvi-Caricetum lasiocarpae*:

Na okrajích horských a podhorských rašelinišť s dobře vyvinutou vrstvou rašeliny, s dvouvrstevným bylinným patrem – ve vyšší ostřice plstnatoplodá (*Carex lasiocarpa*), výskyt Vltavský luh, Třeboňská pánev, **ohr** odvodňováním, eutrofizací. Ma: zamezení zarůstání dřevinami (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

RBD03 Přechodová rašeliniště s nízkými ostřicemi *Carici echinatae-Sphagnetum*: Kyselé svahové louky s mělkou vrstvou rašeliny na gleji obvykle podmíněné pravidelnou sečí nebo příležitostnou pastvou, nutný Ma: obnova tradičního extenzivního obhospodařování (v rozporu s požadovanou bezzásahovostí).

RBE01 Vegetace vrchovištních šlenků s ostřicí mokřadní (*Carex limosa*) na hlubokých vrchovištích *Drepanoclado fluitans-Caricetum limosae*: Tůňky a jezírka hlubokých vrchovišť hor Šumavy, **ohr** poklesem hladiny vod ve vazbě na rozsáhlou bezzásahovou disturbance horského lesního pásma Šumavy.

RBA01 Vápnitá slatiniště s ostřicí Davallovou (*Carex davalliana*) *Valeriano dioicae-Caricetum davallianae*:

Rozvolněné ostřico-mechové porosty s převládajícími nízkými ostřicemi v údolních slatinách, na vápnitých svahových

prameništích, příp. zasměňujících březích rybníků na Ca podloží, obvykle jako sekundární luční vegetace. Plochá údolní i svahová prameništní rašeliniště, celoročně zásobovaná vodou bohatou na Ca a další ionty, význam krajinařský, biotopový i retenční pro zadržování vody, v Pošumaví i střední Evropě patří k nejohroženějším biotopům, **ohr** sukcesními změnami po ukončení extenzivního obhospodařování, nutný Ma: tradiční extenzivní obhospodařování - kosení v pozdním létě v místech s nižší hladinou spodní vody a tam, kde hrozí zvýšený přívod dusíku, odstraňování dřevin, hrazení odvodňovacích struh - v rozporu s požadovanou bezzásahovostí.

8220 - Chasmoxytická vegetace silikátových skalnatých svahů, EVL Šumava (S1.2 štěrbínová vegetace silikátových skal a drolin, A5 skalní vegetace sudetských karů)

Štěrbínová vegetace kyselých silikátových skal a drolin (sv. Androsation vandellii) je charakteristická v jezerních karech a v hluboce zaříznutých údolích. Management: vyřezávání stínících dřevin, regulace turistiky a horolezectví. SAC01 Vegetace výslunných silikátových skal se sleziníkem severním (Asplenium septentrionale) a kapradinkou skalní (Woodsia ilvensis) Woodsia ilvensis-Asplenium septentrionalis: společenstvo otevřených osvětlených skal a skalních terássek minerálně chudých silikátových hornin s blokovanými sukcesními procesy, **ohr** zarůstáním, pastvou přemnožené zvěře, eutrofizací, živelnou turistikou či horolezectvím. Potřebná Mo, příp. Ma: zamezení zarůstání, omezení působnosti přemnožené vysoké zvěře - v rozporu s požadovanou bezzásahovostí.

Uvedená požadovaná ochrana a její uskutečňování je analyzována v publikaci Šumava a její perspektivy I, II, což ale ideology divočiny nezajímá. **Prvoplánová bezzásahovost ve zkulturněných biotopech k výrobě „virtuální“ divočiny, sofistikovaně mediálně intenzivně prosazovaná Hnutím Duha a několika kariérními univerzitními pedagogy a správními pracovníky na co největší ploše („alespoň 50 – 80 % ploch Šumavy“) je barbarským zločinem!**

Podle vědecké analýzy Dynamika vývoje pralesových rezervací III., zpracované 7 autory a publikované v r. 2012 v Akademii Praha **nemohou bezzásahově přežít ani naše pralesové rezervace, neboť**

- je nezbytné celistvého oplocení rezervací (k ochraně před nadměrným okusem jelení zvěří) pro umožnění přirozené obnovy dřevin
- **porosty, které nesplňují kritéria strukturní diferenciace** (a tedy i věkové), **druhového zastoupení a genetického původu nelze zařazovat do bezzásahového režimu**
- existence klimaxových společenstev v okolí je podmínkou, že po disturbančním rozpadu nedojde k zániku a degradaci půd do předklimaxových stadií
- nezbytné je návazné okolní stabilizační ochranné pásmo k tlumení disturbancí (polomy, kůrovec) a tam: výchova strukturně (tloušťkově i výškově) diferencovaných porostů, realizace kotlíků buku a jedle a výběrným hospodařením zajištění trvalosti a stability porostu.

Každá ideologie užívá jednoduchá hesla, kterými sofistikovaně mediálně přesvědčuje obyvatele. Otázkou je proč, jaké jsou skutečné cíle a kdo je v pozadí. Proto alespoň několik poznatků.

Někdejší střeoevropské boreokontinentální smíšené smrko-jedlo-bukové lesy přešly na Šumavě, díky výběrovému využívání buků na pálení dřevěného uhlí, jedlí na stavební dřevo a několikerému doplňování rychle rostoucích smrků, na stejnověké kmenové smrčiny. Jedinečný charakter dosavadní kulturní Šumavy vytvářelo bezlesí, zejména travní porosty, na něž byla vázaná bohatá flóra, jež sukcesně je bezzásahovostí likvidována a jejíž podíl klesá z někdejších více než 30 % pod 5 %. Monotónní smrčiny ale snadno podléhají vichřicím a hmyzím kalamitám. Dnes, po naoktrojovaných disturbancích se na rozvolněných plochách, v podrostu suchých smrčín uplatňují zejména expanzivní vysoké trávy – metlička křivolaká / Avenella flexuosa, třtina křovištní a chloupkatá / Calamagrostis epigeios, C. villosa či metlice trsnatá / Deschampsia caespitosa. Souvislé smrkové porosty jsou vegetačně chudé, unifikovaně monotónní, ale i potravně jsou pro většinu fauny velmi chudé. **Bezzásahovostí ve zkulturněných biotopech vznikají pouze degradovaná společenstva**, vzhledem k výraznému prosazení konkurenčních (expanzivních a invazních) druhů i patogenů, převážně ekologicky validních druhů na nových „polootevřených“

disturbovaných plochách, dále ukončením blokování sukcese a vlivem působení vzrůstajících stresových faktorů. Množství příkladů je nejen v Evropě (zejména Středozeří), ale po celém světě. Bezzásahovostí dochází k likvidaci původních chráněných hodnot, proto nechráněné Pošumaví je dnes cennější než ostře chráněná Šumava. Bezzásahovými „posvátnými“ přírodními procesy se globálně rychle rozšiřují pouště, vč. Evropy (jižní Španělsko).

Oproti normální skutečnosti vymezování národních parků v „zachovalé přírodě“, jsou v NP Šumava zkulturně porosty a dokonce i obce. Území bylo v minulosti zkulturně zejména významným podílem extenzivně využívaných travních porostů, ale převážně i trojgenerační výsadbou smrků. Vymezení chráněných území přírody a způsobu jejich ochrany je bytostně národní / státní záležitostí! a do toho nemůže žádná „nadřazená organizace“ mluvit (nanejvýš doporučovat). Nepravdivá mlžení dokládá množství ideologických výroků: nejprve byly šumavské hřebenové lesy označovány jako „unikátní klimaxové smrčiny“, posléze bylo nutno tyto nepřírozené porosty co nejrychleji zlikvidovat, jejich nabídkou pro kůrovce, aby vznikly „přírozené, věkově i druhově rozrůzněné stabilní lesy“.

I v pralesových torzech je nezbytná ekosystémová lidská asistence – což dokládá publikace Dynamika vývoje pralesových rezervací v ČR I-III (Academia Praha 2012) zpracovaná na základě dlouhodobého výzkumu kolektivu autorů. Současnou bezzásahovostí byla většina dochovaných pralesových, pro naše předky posvátných, stromů na Šumavě zlikvidována - díky ideologicky neomezovanému rozšiřování napadení kůrovcem.

Uskutečňovaná „ochrana“ i přes mnohonásobně vyhlášenou velkoplošnou ochranu - Biosférická rezervace UNESCO, EVL a PO, CHOPAV, NP a CHKO), **likviduje všechny bazální hodnoty území:**

- **Zatím odumřely hřebenové lesy v délce 40 km na ploše cca 25 000 ha, vyčíslená základní škoda činí více než 100 mld Kč** (kromě dalších škod), ale i pralesová torza. **Jednotlivé ekosystémové funkce jsou díky „posvátným“ bezzásahovým přírodním procesům rychle likvidovány.**

- **Základní vodohospodářská funkce Šumavy** vymezená Chráněnou oblastí přírodní akumulace vod (CHOPAV), díky „řízenému“ uschnutí hřebenových smrčín, omezujících větrné proudění, je zásadně likvidována (připomínám anemo-orografický systém specifikovaný prof. Jeníkem), neboť odumírají živá rašeliniště, která tvoří nejcennější potenciál Šumavy. Průkazným signálem je např. růst a vývoj vložiny (Vaccinium uliginosum), které jsou zakrslé (kolem 10-15 cm, přičemž běžná výška je 100 – 150 cm) a převážně neplodné, došlo k zániku šichy (Empetrum), dochází k postupnému pokryvu vřesy (Calluna) a zarůstání dřevinami. Někdejší vodní nádrže - klauzy (jako akumulace pro plavení dřeva) byla jako „nepatřičná“ lidská díla „zneškodněna“ protržením hrází. Často prezentované fotogenické rašelinné jezírko na Chalupské slati vzniklo býv. těžbou rašeliny, glaciální jezírka jako šumavské drahokamy přežívají díky lidskému navýšení karových hrází, někdejší plavební kanály nebyly naštěstí zasypány, ale slouží jako nejvýznamnější atraktivita uvnitř Šumavy. Dochází k erozím jevům, ale i k intoxikaci vod ledovcových jezer (Al), přičemž živelnou biotopovou přeměnou se v kulturním území znehodnocují retenční i protipovodňové funkce. Voda stále více chybí po celém světě, ale fatálně již chybí i na Šumavě (A. Stifter ještě sděloval, že voda byla na Šumavě všude).

- **Biodiverzita druhová i vyjmenovaných biotopů EVL je rychle, zejména sukcesně likvidována.** Došlo k likvidaci generacemi chráněných pralesových pozůstatků, rychle odumírají vzácné a chráněné druhy, z velké části vázané na bezlesí a blokovanou sukcesí (zejména zánikem extenzivního využívání travních porostů - bezlesí z někdejších více než 30 % klesá pod 5 %). Potřebné je připomenout slova Ing. Františka Urbana, spoluzakladatele NP Šumava, býv. pracovníka MŽP, AOPK a býv. viceprezidenta IUCN pro Evropu, střední a severní Asii: „Národní

park Šumava jsem spoluzakládal a dnes z toho mám výčitky svědomí. Bez něj mohla být Šumava plná života, „naturové lokality“ nepoškozené. Zklamal mě postoj některých lidí v IUCN, druhá mise byla zmanipulovaná a manipulace zřejmě pokračují. Dělat z kategorizace známkovací systém je hloupost a je to proti smyslu tohoto systému. Navíc je zařazení do jednotlivých kategorií velmi sporné. Národním parkem je území proto, že ho jako národní park vyhlásil stát a do toho nemá IUCN co mluvit.“ Podrobný přehled nepříznivého vývoje biodiverzity je v publikaci Šumava a její perspektivy I,II, zpracované kolektivem více než 30 spoluautorů.

- **Potichu se likviduje nadřazená Biosférická rezervace UNESCO**, spočívající ve vyváženém využívání přírodního potenciálu obyvateli, zvyšuje se extrémita mezoklimatu, ale i nebezpečí požárů, omezuje se ukládání uhlíku. Je normální, že v zalesněné Šumavě je nejdražší dřevo v ČR?

- **Vyráběný marketingový produkt „zážitkové divočiny“** je tvořen pouze virtuální kulisou života nebezpečných suchých smrččin, kterou mají oživit dovezení vlci a medvědi pro VIP „hosty“, přestože je Šumava obydlená (možné je uvádět zkušenosti z NP USA, nebo NP Afriky, vč. možnosti za poplatek si ulovit přísně chráněné druhy, např. v Tanzanii).

- **Likvidována je udržitelnost nejen environmentální, ale i ekonomická a sociální, širší region Šumavy se vyliďňuje a ekonomicky propadá.**

- **Ideologický, neověřený požadavek maximální bezzásahovosti, resp. co nejdříve minimálně na 70 % ploch, příp. celé území, aby nebylo možné ani porovnání.** Šumava se stala „privátní exteriérovou experimentální laboratoří“ ideologů divočiny kam mohou „stejnověrci“, ostatní tam mohou až po značném tlaku, na několik omezených vycházek pro 8 lidí, „pod dohledem“ a za úplatu na vybraná místa.

- **Součástí ideologie je zákaz vstupu na většinu území, vč. býv. značených turistických tras v NP, ale i v CHKO (kde je uplatňován režim jako v NP – Královský hvozd), v rozporu s výchovných posláním území.** Silnici, vybudovanou pro těžká vozidla od Březníku k Modrému sloupu je navrženo „rozebrat a odvézt“ mimo Šumavu, aby se po ní nedalo ani chodit, „Lávková“ cesta byla v CHKO zlikvidována, opravy cest jsou jen po velkém nátlaku povoleny, podobně realizace cyklostezek. Pro ideology odcivilizování je člověk, byť je integrální součástí přírody, hlavním škůdcem a trvalým nepřítelem. Proto je vytlačován maximálním zákazem vstupu, pod zástupným důvodem ochrany ustupujícího severského ptáka tetřeva - donedávna loveného, který evropsky není ohrožen, pro jistotu doplňován z chovů, opakovaná studie nemá sledovat ohrožení predátory či stanovištními potravními a klimatickými změnami aj. ale spekulativně pouze člověkem.

- **Na Šumavě míra ochrany dnes výrazně přesahuje míru současných chráněných, dnes devastovaných hodnot, což je právně nepřijatelné.** V ČR dochází k inflaci chráněných území, omezujících jejich rozumné využívání. Poučné je přeshraniční porovnání: Němci mohou auty až na hřebenové horské chaty, my tam nemůžeme ani pěšky. Na severním okraji nebylo cenné přírodní území Velkého Javoru zahrnuto do NP a je rozsáhle rekreačně využíváno, přičemž naše návazné území CHKO bylo zneprístupněno (díky p. Hubenému). Podobně na jižním okraji Rakušané nevyhlásili chráněné území, ale mají tam rekreační areál Hochficht (s 8 km sjezdovek a velice kvalitní klášterními lesními porosty), kam se pro jistotu od nás nepovoluje zpřístupnění silnicí či lanovkou (natož lyžařská sjezdovka, byť na naší severní straně jsou výrazně vhodnější podmínky) a náš návazný „smrčák“ je prohlášen za jeden z nejcennějších.

Naším příkladem může být Švýcarsko, kde mají jediný národní park o poloviční rozloze NPS, další nechtějí, přičemž jim stačí citlivé využívání přírody, kterou jim můžeme závidět.

- **K zajištění hodnot chráněných území přírody a krajiny ČR je nezbytná ekosystémová asistenční pomoc, vycházející z ekologických principů a zákonitostí, sledování širších a zpětných vazeb, zejména celistvosti problematiky a světových zkušeností. K udržení zdravého vývoje regionu Šumavy je ideologie prvoplánové bezzásahovosti nepřijatelná!**

Pro porovnání:

Ve Středozeří se bezzásahovostí nevrátili zlikvidované stálozelené dubové, vavřínové, cedrové či borové lesy, v lepším případě vznikly křovinaté macchie či garigue.

Švýcarsko má jediný národní park o poloviční rozloze NP Šumava, další již nechce - stačí jim citlivé využívání přírody, resp. harmonické soužití s přírodou, kterou je možno jim závidět.

Proč nebezzásahovost na Šumavě

- bezzásahovost ve zkulturněných porostech celého světa umožňuje invazním, expanzivním druhům a patogenům pouze vznik degradovaného společenstva
- vynucovaná divočina může být pouze virtuální, kde odumřelé suché smrky vytváří jakousi kulisu
- bezzásahovost nesleduje trvalou udržitelnost nejen environmentální, ale i ekonomickou a sociální a nesleduje širší a zpětné vazby
- naoktrojovanou a neodsouhlasenou bezzásahovostí je v této druhově velmi chudé asociaci biodiverzita trvale snižována, dochází k velkému eroznímu ohrožení, k vysoušení Šumavy, postupné likvidaci živých rašelinišť
- biodiverzitu je ekologicky fatálně škodlivá a přináší rozsáhlé ekonomické škody s dopadem na širší region Šumavy i ČR
- současná bezzásahovost likviduje biodiverzitu, ekologicky je fatálně škodlivá, zejména vodnímu režimu a přináší rozsáhlé škody
- chudé hřebenové horské třtinové smrčiny mají díky uskutečňované „ochraně“ výrazně se snižující biodiverzitu, takže se nejedná o unikátní společenstva, ale o biotopy, kde postupně není co chránit
- bezzásahovost je na Šumavě vnucována pro vůli většiny obyvatel (se selským rozumem)
- „divočina“ Šumavy je dlouhodobě připravovaným marketingovým produktem, s předpokládaným profitem Bavorska (dle Míky si máme zvykat na naši identitu s medvědy a vlky)
- požadované „odcivilizování Šumavy“ z bavorské strany oživuje historické asociace nařízeného „fašistického zcivilizování nordickou rasou“ (odpůrci byli i fyzicky likvidováni, spolupracovníci byli obyčejnými lidmi označováni jako kolaboranti), stačí uvést požadavky likvidace cest (vč. silnice k Modrému sloupu), či likvidace antropogenních vodních zdrží - klaus
- jako experiment by bezzásahovost byla přijatelná pouze na malém území, ve vazbě na velikost ČR
- komplexní pohled je zpracován v publikaci Šumava a její perspektivy I,II a 8-dílné publikaci Květena světových regionů v ekologických souvislostech.

Proč bezzásahovost na Šumavě

- Bezzásahovostí Šumavy se vytváří zneprístupnělé, skupinovitě zprivatizované experimentální exteriérové území kariérní skupinky ekologů a části teoretických biologů, kteří za významné pomoci médií prosazují „moderní“ bezzásahovost, pod heslem „příroda si sama pomůže“, bez ohledu na její zkulturnění a nebezpečí ekosystémové degradace vzhledem ke vzrůstu stresových faktorů
- Bezzásahovost k výrobě rozsáhlé „divočiny“ na Šumavě prosazovali postupně 1., 2. a 3. ředitel NP Bavorský les proto, aby z návštěvníci z vybudovaných rekreačních rezortů na okraji NP Bavorský les mohli zažívat „virtuální kulisovou divočinu s predátory“ v okrajové provincii SRN
- Část vyhnaných Němců z našeho území jako zadostiučinění chápe skutečnost: když ne my, kteří jsme uměli hospodařit v horách (což Slovanům nebylo vlastní), tak ať je zde degradovaná „divočina“ s vlky a medvědy (4.10.1969 se konal v bavorské obci Mauth, 7 km od české Bučiny sraz poválečných vyhnanců ze Šumavy při příležitosti 31. výročí mnichovské dohody a poválečného odsunu Němců - tehdy rozvášněný dav se rozhodl pro pomstu zapálením skládky dřeva což by zúsobilo požár celého pohraničního lesa, kterou nedokázala zastavit ani bavorská pohraniční policie a dokázala to až přivolaná armáda Bundeswehru - viz publikace „100 zajímavostí ze staré Šumavy ... a také z Bavorského lesa IV“).

Dnes je možno již porovnat někdejší imisní škody na lesích a současné škody při „výrobě virtuální divočiny“. Tehdy se složitě modeloval atmosférický přenos kontaminantů, který však nebyl úmyslný. **Dnešní škody jsou však úmyslné, vzniklé záměrným bezzásahovým rozšiřováním odumírání lesa pomocí kůrovce díly zločinnému spolčení dobře placených osob.**

Situační souhrn kauzy Národního parku Šumava - leden 2011

Vladimír Krečmer et al.

Lesničtí vědci zaslali novému ministrovi ŽP Tomáši Chalupovi dopis s popisem kauzy NPŠ

V NPŠ probíhá **velkoplošná disturbance** lesních ekosystémů vlivem nekontrolovaného žíru lýkožrouta smrkového; zatím se to týká především lesů horských. Dochází *nepochybně* k zásadním a dlouhodobým změnám struktury lesních ekosystémů, a tím **zákonitě** i ke změnám jejich funkcí environmentálních a krajinnotvorných, včetně funkcí sociokulturních. *Je to důsledek řízení minulého vedení MŽP ČR na bázi doktríny fundamentálního environmentalismu*, prosazované po roce 1999, v plné míře od roku 2003.

Od založení NPŠ se v nakládání s lesy střetávají dva základní přístupy - polarizují se přístupy „*přírodovědné*“ a „*lesnické*“. Paradigmatem přírodovědných oborů se stala **ochrana přírodních procesů bez dalších hledisek – kůrovec je proto** chráněný organismus. Charakteristická hesla „*nechme přírodu přírodě*“, „*příroda si poradí sama*“, „*jen se dívejme, co to udělá!*“ (Hnutí DUHA) nastoupila na místě původního úkolu „*ochrana ekosystémů a zlepšování prostředí*“ (vládní nařízení č. 163/1991 Sb.). K „*lesnickému*“ přístupu **nutno zdůraznit, že nejde o hlediska zastaralého lesnictví**, jež se vymezuje zájmem výlučně o produkci dřeva (dnes v linii ideologie ekonomismu); současné lesnické paradigma je polyfunkční, respektuje **hlediska ochrany životního prostředí v lesích, a tím funkce lesa jako složky životního prostředí – prosazuje tedy i krajinnotvornou roli lesních ekosystémů**.

NPŠ byl založen k ochraně horských ekosystémů – zejména lesů a ke zlepšování prostředí, je však vyžadováno, aby fungoval v kategorii II podle doporučení IUCN – po roce 1999 **k ochraně přírodních procesů**, přestože

- a) naprostá většina jeho lesní plochy je kryta kulturními lesními ekosystémy a polopřírodními plantážemi smrku,
- b) leží v dávno zkulturněné a obytné krajině, a měl by být tedy řízen k ochraně ekologické integrity celé krajiny a ve prospěch kulturních potřeb celé společnosti.

Uplatněná doktrína ochrany přírodních procesů v absolutní bezzásahovosti (**mnoho let bez jakékoli definice!**) vedla **zákonitě** k přemnožení lýkožrouta smrkového a k velkoplošné disturbanci plně funkčních lesů. Je to spojeno s přírodovědnými paradigmaty, která nasadila ochranu podkorního hmyzu na 30 % plochy jako plochy bezzásahové – s doporučením dospět v NPŠ v krátkém čase až k 75 % „*divočiny*“.

„*Lesnické*“ paradigma nežádá návrat k hospodářským lesům. Dlouhodobě upozorňuje na nutnost pozvolného přechodu k přírodě blízkým lesům a také na nezbytnost brát **předem** na vědomí možná environmentální rizika „*bezzásahovosti*“. Poslední vývoj ukazuje, jak argumenty lesnických věd – považované některými oponenty za názory fachidiotů – jsou po letech brány za správné, jestliže velké bezzásahové území je považováno za „*pokusné plochy přírodních věd*“, pro niž další lesní ekosystémy NPŠ mají přinést „*obět*“ žíru lýkožrouta smrkového (viz Otevřený dopis biologů předsedovi vlády na podzim 2009). Takové zreformování dalekosáhlých omylů při managementu lesů NPŠ je dalším projevem ideologie fundamentálního environmentalismu. Bývalý ředitel NPŠ se k výsostné ochraně kůrovců vyjádřil v r. 2009 takto: „*Nemohu to nazvat chybou, je to ale příčina dnešního stavu lesů NPŠ*“.

Základním objektem tvorby a ochrany životního prostředí v lesích jsou **živé stromy** – klíčové organismy celého ekosystému. Mizejí-li z horské krajiny hromadně živé, zdravé a namnoze staleté stromy na dlouhé časy v počtech statisíců ročně, mění se zásadně a dlouhodobě základní bilance záření, tepla, bilance vodní i živin, další faktory klimatogenetické a pedogenetické procesy.

To vše s možnými riziky pro životní prostředí v lesích a jejich funkce v kulturní krajině jako složky životního prostředí rostlin, živočichů i lidí postižené krajiny.

V lesnické teorii i praxi jsou různorodá rizika devastace funkcí lesa – plynoucí z degradace vzrostlých lesních ekosystémů anebo z dočasného odlesnění – **velice dobře známá**; pojednávají o nich dokonce běžné **učebnice pro lesnické školy**. Jakoby se o tom najednou nevědělo. Vzhledem k míře dějů s lesy NPS je zřejmé, že **v řízení NPS nejsou plně využity prověřené poznatky z mnoha lesnických oborů** – z dendrologie, ekologie a genetiky lesních dřevin (rozmanitost populací a biotopů, vázání či uvolňování uhlíku), z pěstování lesů a genetiky (např. aplikace přirozené a umělé obnovy lesa včetně holin po kůrovcových těžbách), z lesnické entomologie a ochrany lesa (postupy komplexní ochrany, vazby bezzásahové a zásahové zóny), lesnické klimatologie (změny mikro- a mesoklimatu), lesnického vodního hospodářství (zadržování srážkových vod, zpomalování odtoku, průtočnost bystřin), lesnického půdoznalství (půdní eroze, zamokření a rašelinění lesních půd) atp. **V plánech péče NPS nejsou respektovány nebo uspokojivě zohledněny celkové důsledky destrukce starých lesních porostů v horském reliéfu** (změny bioklimatu, vodní bilance, vznikající holiny jako faktor funkcí environmentálních i krajinotvorných, zpřístupnění lesů a komunikace s hlediska ekologické i užitné funkce) i odpovědnost za přírodní bohatství a majetek (veřejný, soukromý, zahraniční). Expertní pracovní skupina hejtmanů pro kauzu NPS konstatovala po rozboru obsahu, že se spíše jedná o dokonalé **plány nepéče** v intencích zavedené doktríny.

Upozornit nutno na vyvstálé **zásadní problémy ve sféře právní**: do střetu se u nás dostávají účelově a velmi volně formulovaný zákon č. 114/1992 Sb. se zákony č. 17/1991 Sb., 282/1991 Sb., 289/1995 Sb. a 254/2001 Sb. **Praktikované řešení ve sféře správní i trestní spočívá na právních názorech dubiosní povahy, s jevy za hranicí ústavnosti**. Připomínají se jak publikované analýzy souvislostí právních norem (2007), tak jednání 59. schůze Parlamentu ČR (v létě 2009) a nález Ústavního soudu ČR z 20.7.2010.

Parlament se zabýval v zákonu č. 114/1992 Sb. odstavcem 4 v § 90, jenž zmocnil orgány státní ochrany přírody, aby mohly ve sféře své správy lesů **zrušit platnost zákonů lesních a vodních bez jakýchkoliv ohledů kromě zájmů samotné ochrany přírody a bez jakékoliv odpovědnosti za možné následky**. Ony dva zákony totiž obsahují paragrafy nepřímo i přímo **chránící životní prostředí kulturní krajiny**. Ústavní soud ČR uznal, že formulace práva v zákonu č.114/1992 Sb. jsou nadmíru volné. Dovolují formulace účelových „právních názorů“ volně podle ideologie jednotlivců. Praxe soudně znalecká ukázala uplatňování právnických fikcí, virtuální skutkové podstaty na základě virtuálních stavů přírody atp. – tedy možné **změny práva v neprávo**, praktiky na hranici ústavnosti této země.

Prioritou je hledání cest, jak omezit dopad nezvládnutelného šíření kůrovcovitých mezi bezzásahovým a zásahovým územím i mimo park, účinků pojetí managementu lesů NPS na krajinu, vztahy NPS s jinými subjekty, ba jak pojímat samu ochranu přírody na Šumavě.

Prof. Ing. Jan Jeník, CSc., dr. h. c., Prof. Ing. Petr Kantor, CSc., Ing. Vladimír Krečmer, CSc.,
Prof. Ing. Vilém Podrázský, CSc., Prof. Ing. Luděk Šišák, CSc., Prof. RNDr. Stanislav Vacek, DrSc.,
Doc. Ing. Petr Zahradník, CSc.

Příloha k Situačnímu souhrnu kauzy NP Šumava: kdo je kdo

Prof. Ing. Jan Jeník, CSc., dr. h. c., emeritní profesor přírodovědecké fakulty UK, externí učitel lesnických fakult v Praze a Brně, bývalý předseda Českého národního komitétu programu UNESCO Man and Biosphere, dlouholetý člen Komise pro chráněná území (WCPA) v rámci Světového svazu ochrany přírody IUCN, autor geo-ekologických studií o horské přírodě

Ing. Vladimír Krečmer, CSc., předseda České bioklimatologické společnosti (1992-1998), předseda Národního lesnického komitétu (1997-2005); vědecký pracovník v oboru vztahů lesa a prostředí včetně vazeb s lesní a environmentální politikou, soudní znalec pro obor ochrana přírody a obor ekologické funkce lesa a funkce lesa v krajinném (přírodním a životním) prostředí, člen Expertní pracovní skupiny hejtmanů pro kauzu NP Šumava.

Prof. Ing. Petr Kantor, CSc., Lesnická a dřevařská fakulta Mendelovy univerzity, Brno, Katedra pěstování lesů. Specialista na horské lesní ekosystémy, organizátor vědeckých projektů a autor základních studií ke vztahům horských lesů a vody.

Prof. Ing. Vilém Podrázský, CSc., Fakulta lesnická a dřevařská České zemědělské univerzity v Praze, Katedra pěstování lesů. Předseda Odboru lesního hospodářství České akademie zemědělských věd, děkan FLD ČZU. Badatel v oboru vývoje a degradace půdy horských lesů.

Prof. Ing. Luděk Šišák, CSc., Fakulta lesnická a dřevařská České zemědělské univerzity v Praze; Katedra lesnické ekonomiky a řízení lesního hospodářství, předseda Ekonomické komise Odboru lesního hospodářství České akademie zemědělských věd

Prof. RNDr. Stanislav Vacek, DrSc., Fakulta lesnická a dřevařská České zemědělské univerzity v Praze, Katedra pěstování lesů. Autor vysokoškolských učebnic ekologie a pěstování lesů, monografie o lesních ekosystémech NP Šumava

Doc. Ing. Petr Zahradník, CSc., ředitel Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, Jíloviště-Strnady. Badatel v oboru lesnické entomologie a ochrany lesa, člen Expertní pracovní skupiny hejtmanů pro kauzu NP Šumava

Analogické poznatky z Tatranského národního parku (TANAP)

TANAP byl založen v r. 1949 s posláním zachovat veškerou přírodní rozmanitost. Jeho rozloha je 738 km², OP činí 307 km² (NPŠ má rozlohu 681 km², CHKO Šumava 996 km²).

Josef Hart v článku „Vysoké Tatry již za 10 let změněné k nepoznání“ uvádí:

Kdo znal dřívější Vysoké Tatry, ten je současně nepozná. Po 19.11.2004 zmizely rozsáhlé vzrostlé smrkové lesy větrnou katastrofou v pásu 2-5 km, dlouhém téměř 50 km. Chce se nám zavzpomínat na Tatry, jak vypadaly před osudovou větrnou spouští. Vydáváme se do Belianských Tater, které byly postiženy nejméně. V Monkově dolině procházíme naučnou stezkou po zaplacení poplatku (prošel jsem hodně NS, ale se zpoplatnělou jsem se nesetkal). Při cestě lanovkou na Štrbské pleso se otevírá neutěšený pohled: kde dříve ve stínu korun jehličnanů rostlo kapradí, keříky borůvek byly až ke kolenům se v polštářích rašeliníků a dalších mechů se rodily jednotlivé pramínky příštích horských bystrin. Dnes je tu půda pod pražícím sluncem, jehož paprsky nedokážou malé stromky pohltit, horká, vypálená, vyprahlá, většině vegetace s výjimkou vrbky úzkolisté nepřátelská. Dřevo z polomů napadl ve velkém lýkožrout smrkový (kůrovec) a šíří se dál, napadá i nezničené ostrůvky zdravého vzrostlého lesa. Doslova před očima se zelené smrky mění ve vybělené soušky. Jež připomínají výstražné vykřičníky. Podle státních ochránců přírody je však všechno v pořádku, argumentují stejně jako jejich kolegové na Šumavě - jsme přece v národním parku a zde je třeba ponechat vše přírodě, však ona si poradí a navíc část smrkové monokultury byla vysazena člověkem. Dotázaný strážce TANAPu mě stroze odkáže na oficiální zdroje, nejlépe na tiskového mluvčího TANAPu. Chatař z horské chaty je však sdílnější a neskrývá svůj morbidní názor: „Říkají, že by tu měl vzniknout nový les s větším podílem listnatých stromů z přirozené obnovy. Ale kde se vezmou semínka, když široko daleko žádné dospělé stromy nerostou. Brzy tu nebude semenit ani smrk, na holých stromech se šišky nerodí. Říkáme těmto ochranářům, výsledkem budou holiny, nic jiného, z mrtvých těl nový život nevykřešete ... „

Dlužno dodat: český ideolog Bláha z Hnutí Duha i zde organizoval akce k rozšíření kůrovce, resp. zátahy proti likvidaci smrků napadeným kůrovcem.

Ředitel Státních lesů TANAPu Petr Liška v XI.2014 sděluje:

Tatranský les po kalamitě má dvě tváře. V bezzásahovém území se nadále nekontrolovaně šíří lýkožrout a ničí poslední zbytky smrkových lesních porostů. Částečně tam probíhá přirozená obnova lesa, ale jsou tam poměrně velké plochy, kde k přirozené obnově nedochází, nejhorší je situace v oblasti Hrebienka a Studených dolín. Výrazně destrukční činnosti podkorního hmyzu se projeví v rezervacích Tichá a Kóprova dolina, kde poslední zbytky pralesových společenstev se změnili do takového stavu, že jejich obnova bude snad možná až po 400 letech.

Na území s lesnickou zpracovanou kalamitou už vyrůstá nový les, dochází i k přirozenému zmlazení na cca 2200 ha, přičemž převládají hlavně listnaté stromy, především jeřáb. V uměle vysazených porostech převládají jehličnany, zejména modřín.

Původní větrný polom postihl cca 12,6 tis. ha, následně kůrovec zlikvidoval dalších 7,3 tis. ha.

V centrální části Tater se lýkožrout již natolik přemnožil, že situace už je neřešitelná. Smutným konstatováním je, že výměra dospělého zeleného lesa ve Vysokých a Belianských Tatrách představuje již jen necelých 25 % původní plochy, tedy z původních 38 tis. ha zbylo již jen necelých 9 tis. ha.

Po 10 letech záporné bilance uhlíku snad lesní ekosystém začne plnit sekvestrační funkci, tedy uhlíku se bude víc ukládat než produkovat.

Zajímavým dokumentem je konferenční sdělení z r. 2012 ve Starém Smokovci:

„Ochrana přírodních procesů“: Analýza konceptu z pohledu mezinárodních dokumentů a dopadů na lesy Slovenska (M:Moravčík, M.Schwaz, M.Kovalčík)

Situace ochrana přírody v lesích SR:

- dříve ohled na ekonomické a sociální potřeby státu a regionů
- nově uskutečňována ochrana přes vydávání zákazů a omezujících podmínek lidských aktivit a povolování výjimek příp. souhlasů na lidské aktivity, neukládají se konkrétní opatření na zachování předmětu ochrany, chybí motivační systém pro vlastníky lesů, přičemž není jasně a realisticky formulován cílový stav.

Došlo ke zlomové změně přístupu k lesům, přičemž dlouhodobě formované a vědecky odůvodněné postupy péče o lesy, kterými byly vytvořeny lesy dnešních CHÚ, se omezují a zakazují. Na ochranu biodiverzity v lesích jsou prosazovány extrémní metody: bezzásahový management, ochrana přírodních procesů a ponechávání lesa bez ochrany. Lesy v CHÚ mají změněnou strukturu, nejsou ničím výjimečné, jsou homogenní a ztratily schopnost samoregulace. Podle stupně ochrany je dnes rozlišeno 5 stupňů jejich ochrany:

- 1 lesy ve volné krajině
- 2 až 4 kde ochranná opatření a zpřístupnění závisí na vydání souhlasu orgánu OP
- 5 bezzásahové, ochrana přírodních procesů.

Dochází při tom k:

- ekologickým a environmentálním škodám a mnohdy až k rozpadu a zániku biotopů CHÚ
- šíření podkorního hmyzu do okolních lesů

- výrazným finančním, ekonomickým a společenským dopadům.

Škody způsobené zničením biotopů EVL podle jejich společenské hodnoty

- rozpad smrkových biotopů = velkoplošná ekologická katastrofa,
- biotopy bez velkoplošných kalamit z r. 2004: 6790 ha - 765 mil.E, téměř zničené biotopy 3350 ha - 370 mil E
- nedodržení směrnic EVL udržování jejich příznivého stavu (Evropský soudní dvůr v Haagu)
- zničení 7 NPR lýkožroutem
- snížení všeobecné hodnoty lesních porostů o 23,8 mil. E v období 2000 - 2010
- majetková újma 22,4 mil E ročně
- zvýšené náklady na ochranná opatření v ochranných pásech u bezzásahových území

Ekonomické a sociální dopady některých zákazů a omezení ochrany přírody

- omezování a nevyužívání ekonomického přírodního potenciálu lesů
- zvýšené náklady na protipožární ochranu bezzásahových území
- nárůst byrokracie při zvyšování počtu a prodlužování zbytečných legislativních projednávání
- omezování a předražování investic při výstavbě infrastruktury, zamezování výstavby
- nepříznivé dopady chybějící infrastruktury
- zvýšené náklady na bezpečnost a ochranu zdraví návštěvníků
- nepřiměřené a převážně zbytečné omezování přístupnosti a využívání lesů v CHÚ (vyčísleny ztráty příjmu nezpracováním kalamitního dřeva a ztráta pracovních míst)
- rozsáhlé ochuzování biodiverzity zmírňování klimatické změny
- podpora negativních klimatických změn snížením vázaného uhlíku ve stromech a jeho zrychlené uvolňování (vč. velké části půdního C) do atmosféry v rozporu s Kjótským protokolem na snižování emisí skleníkových plynů.

Takovýto způsob „ochrany přírody“ založený na „víře“, že přirozený vývoj i v nepřirozeném prostředí zabezpečí optimální vývoj vychází z idee, že je pro něj přípustná jakákoliv degradace lesních ekosystémů, vč. velkoplošného odumírání lesů a ztráty druhů, které jsou samotným předmětem ochrany, což není podloženo žádnými vědeckými důkazy.

Standardy světové ochrany přírody

Tvrzení orgánů ochrany přírody že je třeba vyhovět mezinárodním standardům není relevantní.

V EU je standardem „evropská soustava chráněných území - Natura 2000“ nařízená směrnicemi:

- o ochraně volně žijícího ptactva

- o ochraně přirozených biotopů volně žijících živočichů a rostlin.

Kategorie chráněných území dle IUCN (Ia,b,II,III,IV,V,VI) jsou pouze nezávazným doporučením, ostatní jsou jen názory některých autorů nebo zájmových skupin. Natura 2000 není soustavou přírodních rezervací, ale naopak podporuje trvale udržitelné hospodaření (a často bezzásahovost vylučuje), přičemž jejím cílem je příznivý stav ochrany druhů a/nebo biotopů evropského významu. Nóta EK (Doc Hab 05-06-08) uvádí: „proti zániku předmětu ochrany v EVL přírodními procesy třeba, pokud je to možné, zasáhnout“. Území EVL může být zařazeno do libovolné kategorie IUCN, ideální je kategorie IV (areál druhu nebo biotopu) - ochrana aktivním managementem (KRNAP je v V.kategorii chráněná krajina). IUCN sděluje, že pokud vláda nazývá území národním parkem neznamena, že území musí mít management kategorie II (NP), naopak musí nalézt a aplikovat ten nejvhodnější způsob managementu. IUCN uvádí, že „region Evropy s dlouhodobým osídlením a rozdrobeným vlastnictvím není příliš vhodný pro vyhlášení kategorie II, ale spíše jsou vhodné kategorie IV-VI. Údajný požadavek deklarovaný státní ochranou přírody ve SR - jádrová (bezzásahová) zóna NP má tvořit 75 % je v rozporu se stanovisky IUCN, neboť **převládající zóna neznamena bezzásahovou zónu a nenazývá se ani jádrovou.** Ostatních 25% území může být chráněno méně přísně (území obcí a turistických středisek či „naráznivá zóna“) či přísněji jako maloplošné CHÚ. Souhlas s vyhlášením CHÚ nezakládá právo měnit podmínky poukazováním na nové „standardy“. Odvolávání se na údajné standardy „ochrany procesů“ není možné považovat za standardy, mnohé z těchto myšlenek se neimplementují ani v zemích jejich původu, **většina uváděných autorů je méně radikálních než naši „ochránci přírody“, přičemž uznávají pozitivní vliv managementu na chráněné přírodní hodnoty. Otázka na závěr: Z čeho pramení a co je cílem nesmyslného a ničím neodůvodněného ponechávání lesů v CHÚ „bezzásahovému režimu“ a dále proč dochází k jejich rozšiřování prostřednictvím zonace národních parků ?**

I přes trvale vzrůstající podíl velkoplošných chráněných území dochází k „homogenizaci“ krajiny, rychlému snižování biodiverzity a snižování její stability. Díky uskutečňovanému

způsobu ochrany přírody a krajiny ubývá ploch „volné krajiny“, neboť sukcesně zarůstají lesem (na Šumavě z někdejších více než 30 % pod 5 %), což způsobuje rychlý úbytek vzácných a chráněných taxonů organismů, jež jsou v největší míře vázány na tyto plochy. Počet druhů „volné krajiny“ trvale rychle ubývá, pouze mírně přibývá druhů souvislých lesních ploch. Nepříznivá trajektorie biodiverzity je synergicky umocňována ideologicky fundamentálními požadavky bezzásahovosti.

2. Vnucovaná doktrína bezzásahových přírodních procesů - jde ještě o vědu?

Je nutné si nejprve uvědomit, že svou činností měníme celou planetu, resp. že člověk se stal klimatickým činitelem natolik významným, že současné období (od průmyslové revoluce) označujeme jako antropocén.

Myšlenka zřízení divočiny v naší Šumavě byly a jsou požadovány zejména bavorskou stranou - řediteli NP Bayerische Wald. Bývalý ředitel Karl Fridrich Sinner (nar. 1946) prosazoval umělé zřízení „největšího pralesa v centru kulturní Evropy mezi Atlantikem a Uralem“ v prostoru NP Šumavy a z malé části i Bavorského lesa. Podle jeho ideí by uměle / přírodně bezzásahová pralesní divočina, vzniklá z víceméně hospodářských lesů, po doplnění velkými predátory, byla zážitkovým regionem. Tato megalomanská plocha virtuální divočiny by prý přilákala množství turistů (navštěvovaných z vybudovaných rekreačních areálů při okraji NP BW), na kterých by ekonomicky profitovalo Bavorsko a údajně by to současně přispělo k rozvoji biodiverzity a zachování chráněných druhů. Pro marketingový produkt „Divoké srdce Evropy“ je požadováno minimálně 75 % území parku ponechat přírodním procesům, přičemž na území Česka je však největší část parku (nabízí se zde historická paralela s poslední válečnou „ideologií“, kterou však většina dnešních aktérů nepamatuje). Sledujeme-li historický odsun Němců, kteří na Šumavě uměli hospodařit (díky zkušenostem z Alp), nesmíme se divit tichému revanši (když ne my, tak divočina s predátory) v rámci „vyšší strategie“, ani kariérním kolaborantům. Uvedený demagogický ideologický požadavek, racionálně ani vědecky nepodložený, prosazuje nejvyšší česko-slovenský úředník EU úředník Ladislav Miko - ředitel odboru přírodních zdrojů Generálního ředitelství pro životní prostředí. Úpornými bonusovými propagátory, stoupenci a přísluhovači této myšlenky jsou zejména někteří pedagogové Jihočeské univerzity, hnutí DUHA, současné vedení MŽP a Správy NPS i nevědomá media. Zásadní dlouhodobý ideologický střet na vývoj Šumavy v současnosti graduje: ideologové bezzásahovosti „ve jménu přírody“ vyžadují pouze přírodní procesy a tiché vyloučení člověka z přírody, avšak pro záchranu Šumavy je **potřebný** zenový přístup, tj. vycházení z východní filosofie využívané v Japonsku: „splnutí s přírodou“, resp. **ekosystémový asistenční přístup, harmonické zapojení přírody a využívání ekologických principů a zákonitostí ve společné koexistenci, tak jak je to smyslem biosférické rezervace UNESCO.**

Věda musí vycházet z objektivních dat, věda nemůže být dogmatická, věda nemůže být poháněná ekologickým aktivismem, politickými, natož komerčními či antikomerčními vlivy nebo být ovlivňována mediálním propagandismem. Nezbytné je učit se vědeckém myšlení a zejména ctít důkazy. Nestačí likvidovat protivníky nebo ctít „přírodní bohy“. Skutečná věda se prostřednictvím soustavného shromažďování dat a poznatků mnoha lidmi, v průběhu mnoha let, postupně posouvá vpřed naše poznání. Věda musí být nestranná, ve vědě není hříchem měnit názor, pokud to důkazy vyžadují.

Požadovaná **ochrana přírodních procesů**, tj. povodní, požárů, epidemií škůdců, vichřic, erozí, sucha apod. a jejich **bezzásahovosti**, údajně vycházející z moderních vědeckých požadavků, **skutečně nelze označit jako vědu, ale fatalistickou ideologii.** Účelem je výroba „divočiny“ v kolonizovaném kulturním území Česka, ta však může být díky vzrůstajícím stresovým faktorům klimatických změn **jen virtuální**, neboť se jedná o rozpad lesa, který je tvořen kulisou suchých smrků (které v suchém prostředí prakticky nehyní) a **nástup suché polostepi!** Údajně je jedná o podporu ekosystémových funkcí, ale právě ty jsou bezzásahovostí likvidovány. Fatální je

likvidace také chráněné vodohospodářské funkce, neboť díky chtěné uschnutí / disturbance hřebenových smrčín vysychají nejcennější biotopy Šumavy - rašeliniště, které doposud působili jako účinná retence vodních srážek.

A zde můžeme mluvit o **nezodpovědném a nátlakovém rozhodování o budoucnosti staletými zachovanými přírodními a krajinnými hodnotami České kotliny „vědeckými aktivisty“ - skupinkou kariérních osobností.** Hranice mezi vědeckou komunikací a obhajováním ideologických dogmatických doktrín bezzásahovosti se však dá těžko překročit. Zde je možno hovořit o nezodpovědné a zločinné „výrobě divočiny“ bez ohledu na dopady, při **flagrantním porušování prvořadého proklamovaného požadavku : předběžné opatrnosti.**

Vnucené kůrovcové disturbance významně zhoršují kvalitu vody odtékající z postižených oblastí - poznatky z USA

Bark beetle infestations affect water quality in the Rocky Mountains of North America

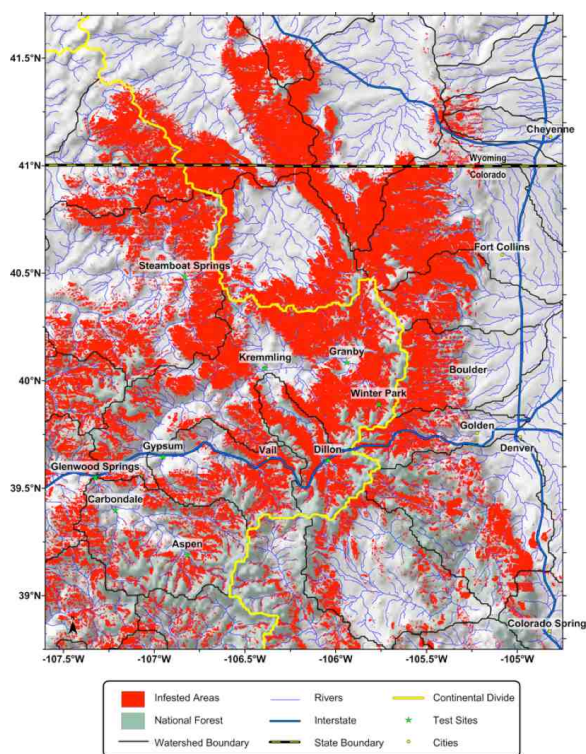
Kristin Mikkelsen¹, Eric Dickenson², Reed Maxwell¹, John McCray¹ & Jonathan Sharp¹

¹Colorado School of Mines, ² Southern Nevada Water Authority, USA The Global Water Forum

This article looks at the impact of bark beetle infestations on forest dieback in the United States. The study finds that infestations can lead to declining water quality and individual water treatment plants downstream of infestations have experienced concentrations of pollutants considerably above the EPA's regulatory limits. The authors conclude that further research is needed in order for water treatment facilities to better prepare and possibly modify water treatment processes.

Forest dieback related to climate-change associated stresses such as drought, heat, and insect outbreaks has emerged as a global concern and has been documented on all wooded continents and across diverse forest types.^{1,2} With warming temperatures, outbreaks are predicted to shift towards higher latitudes and higher elevations,³ impacting previously unscathed forests. In addition, as tree mortality within infested forests increases, the deforested zone shifts from a carbon sink to a carbon source, which may further contribute to climate change.⁴ A poignant example is the mountain pine beetle (*Dendroctonus ponderosae*; MPB) infestation in the Rocky Mountain west of North America.

This native beetle's range encompasses most of western North America; however, the current infestation has reached epidemic proportions throughout the Rocky Mountains with over 4 million acres of mortality in Colorado and Wyoming alone in the past decade (Figure 1).^{5,6} While the visual impact of dying forests is stunning, less visible hydrological and biogeochemical changes are taking place in impacted watersheds.

A map showing the level of infestation in the past decade (up until 2011) along with location of the different water treatment facilities (Mikkelsen et al., 2012)

When beetles infect healthy trees they transport with them a blue-staining fungus that helps to restrict nutrient and water transport into the tree. This eventually can cause tree mortality that results in large canopy changes altering multiple components of the water and energy cycles, including interception of precipitation and radiation, canopy wind speed, snow accumulation and melt and evapotranspiration.⁷ Along with alterations in the water and energy budgets, bark beetle infestations have the potential to alter forest biogeochemistry, solute transport and hence water quality. One major water quality issue for local water treatment plants receiving their source waters from beetleinfested watersheds is changes in organic carbon loading.

Total organic carbon (TOC) is ubiquitous in surface and groundwaters and originates from both natural and man-made sources. Typically, spring runoff in mountainous watersheds mobilizes dissolved organic matter into surface waters⁸ creating a more pronounced seasonal release. Bark beetle infestations have the ability to influence TOC release and loading as decreases in canopy cover can increase runoff rates, alter hydrologic flow paths through more carbon rich soil layers and excess needle loss onto the forest floor can lead to increased decay and soil organic matter leaching.

These changes in TOC concentrations and properties can be problematic for water treatment facilities as chlorination of TOC-rich waters can lead to potentially carcinogenic disinfection byproducts (DBPs).⁹ Humic like substances typically found in dissolved organic matter, have been shown to be common DBP precursors when combined with chlorine disinfection. DBPs are heavily regulated by the United States Environmental Protection Agency (U.S. EPA).

Our study, based on water quality data sets from water treatment plants throughout the Colorado region, reveals on average about 300% more TOC and DBPs at water treatment facilities located in MPB-infested watersheds.¹⁰ We also saw an increasing trend in one particular class of DBPs since the initial onset of the bark beetle epidemic around 2004. This significant increase in DBP concentration was accompanied by only a modest increase in TOC concentrations. Our results revealed that at water treatment plants receiving their source waters from MPB-infested watersheds, trihalomethanes (THM) have significantly increased while haloacetic acids (HAA) have not. THMs form from chlorination of the hydrophobic fraction of natural organic matter, while HAAs form from the chlorination of the hydrophilic fraction.

Thus, our results indicate that while we are only seeing a slight increase in TOC levels due to the bark beetle epidemic, it appears that the composition of the TOC is changing and becoming more hydrophobic in nature.

Along with the bark beetle epidemic changing the composition of TOC, our results demonstrate that the seasonal coupling of high-flow rates, high TOC concentrations and high DBP concentrations has been altered. In beetle-impacted catchments we found the highest THM concentrations during the low flow months of July through September. What is interesting about this finding is that the increase in THM levels was not accompanied by an increase in TOC levels. The water treatment plants were still seeing the highest TOC levels in spring and early summer, as is typical in snow-dominated watersheds.

However, the TOC reaching the treatment plants in the late summer and early fall seemed to be more reactive with the chlorine, despite its lower concentrations.

While the scientific significance of water quality impacts resulting from a climate-induced phenomenon is not fully understood, the practical and local implications of this study are of immediate concern. Individual water treatment plants have experienced quarterly THM concentrations that are more than 30 ug/l above the EPA's regulatory limits.

From an economic perspective, it is essential to determine if the change in TOC loading and composition is going to occur seasonally and for what duration in order for water treatment facilities to better prepare and possibly modify water treatment processes. It is unknown whether or

not these trends are only going to occur in the mountainous watersheds of Colorado, or if other bark beetle infested watersheds throughout the world could experience similar changes in water quality.

About the author(s)

Kristin Mikkelson is a PhD candidate at the Colorado School of Mines (Colorado, USA). Her research primarily focuses on ecohydrology and climate-change related issues. Dr. Eric Dickenson is a project manager at Southern Nevada Water Authority (Nevada, USA) whose expertise lies in disinfection byproducts and water quality. Dr. Reed Maxwell is an associate professor at the Colorado School of Mines.

His research interests include integrated watershed response to climate change, numerical model development and interactions between surface water, groundwater and the atmosphere. Dr. John McCray is a professor at the Colorado School of Mines whose research focuses on chemical transport in hydrologic systems. Dr. Jonathan Sharp is an assistant professor at the Colorado School of Mines and his research interests include the applications and implications of biological processes that relate to water quality and reuse. This article is based on an original piece of research published in Nature Climate Change, doi:10.1038/nclimate1724: "Water-quality impacts from climate-induced forest die-off".

Požadovaný rozpad (disturbance) zkulturných hřebenových smrčín Šumavy, který „nejrychleji obnoví přírodní společenstva“ způsobuje nejen rozsáhlé škody, ale zejména trvalé snižování přírodních hodnot. Děje se tak v rozporu nejen s vyhlášenou Evropsky významnou lokalitou, ale zejména potřebami vyhlášené mezinárodní Biosférické rezervace UNESCO (která sleduje harmonické extenzivní využívání BR místními obyvateli). Likvidací zelených lesů dochází např. ke sníženému omezení větrného proudění a tím k vysušování Šumavy a zániku nejcennějšího potenciálu živých rašelinišť, dále k nepříznivému narušení vodní bilance vč. zhoršení kvality vod a to v rozporu s vyhlášenou Chráněnou oblastí přirozené akumulace vod. Dále dochází k zásadnímu zhoršení a extrémizaci klimatu, tristnímu snižování ukládání uhlíku, ale i rychlému snižování biodiverzity druhové a biotopové. ale i k likvidaci generacemi chráněných pralesových lokalit.

„Zdivočení Evropy“ je název článku předního exponenta Hnutí Duha MVDr. Jaromíra Bláhy v Ekolistu XI / 2013, který se v říjnu zúčastnil 10. kongresu o divočině ve španělské Salamance, jehož se virtuálně zúčastnil i komisař EU pro životní prostředí Janez Potočnik a český protagonist divočiny v EU Ladislav Miko a zřejmě i ústav CzechGlobe AV ČR - Centrum výzkumu globální změny. CzechGlobe si objednalo studii od britské konzultační společnosti EFTEC / Economics for the Environment Consultancy, k podpoře rozšiřování „divočiny“ Šumavy, vyčíslením přínosu pro biodiverzitu a ekosystémové funkce, přičemž právě ekosystémové služby a biodiverzita jsou fatálně likvidovány „násilně“ prosazovanou výrobou virtuální divočiny proti vůli většiny obyvatel.

Skupinka protagonistů divočiny chce navrátit divokou přírodu do střední Evropy – a to v ČR a Německu (zatím zřejmě Šumava), Slovensku a Polsku (zatím zřejmě TANAP) a Rakousku (Kalkalpen). Uvedený zájem musí však být ale dobrovolný a je nevymahatelný. U nás vznikl marketingový projekt „Divoké srdce Evropy, resp. výroba nejrozsáhlejší virtuální divočiny mezi Atlantikem a Uralem“. Po předchozím totálně neúspěšném požadavku EU zastavit pokles biodiverzity, resp. vymírání druhů do roku 2010 byl požadavek prodloužen do roku 2020 (EU Biodiversity Strategy to 2020) – prosté vysvětlení spočívá v opouštění pastvy v evropských horách. Přestože výroba divočiny v kulturních zcivilizovaných územích je požadována i některými „vědci“, jedná se pouze o ideologický požadavek, vědecky nedoložený, natož „vyzkoušený“.

Rozsáhlá analýza Šumava a její perspektivy I.,II., zpracovaná kolektivem autorů, dokládá, jak uskutečňovaná bezzásahová ochrana trvale snižuje tamní biodiverzitu, která vznikla právě díky extenzivnímu využívání zkulturněné přírody, která vyžaduje blokovanou sukcesii a asistenční ekosystémovou pomoc vycházející z ekologických vazeb, principů a zákonitostí. Tato skutečnost je doložena z celého světa, kde po opuštění obhospodařování přednostně nastupují invazní a expanzivní druhy a patogeny.

Při jakékoliv koncepci ochrany přírody je nezbytné vycházet z globálních poznatků, ze sledování zpětných a širších vazeb, ale i ze spolupráce s veřejností. Zatím však dochází k ideologickým dezinformacím, ale i „hlídání“ nepublikování a nemedializování skutečných dopadů bezzásahosti.

Nechráníme již dochované hodnoty přírody a krajiny, ale ideologicky zvrhne přírodní procesy!

**Ideologové požadují ekologickou destabilizaci a neudržitelný vývoj, s cílem vyhnání lidí!
Ptáme se v zájmu koho?**

Bezzásahovost nemůže být prvoplánová, resp. programová, pouze lokálně časově omezená, tedy v závorce, nutná je ekosystémová asistence, bezzásahovost je přijatelná pouze v přírodních, nezkulturněných plochách, a to i tam pouze časově nebo lokálně omezeně. Bezzásahovost na Šumavě prosazují pouze některé kariérní osobnosti a nezkušení, kteří navíc nechtějí být bezprostředně zodpovědní za své činy. Současnost mnohdy nerozlišuje virtuální skutečnou realitu, žebříček hodnot je dlouhodobě narušen. Je absurdní, že ti, kdo požadovali legislativní ochranu Šumavy, dnes proti uskutečňované „ochraně“ brojí. Vnucovaná ideologie bezzásahovosti je ideovou „odnoží“ náboženské sekty rastafariánství, vzniklé na Jamaice, která požaduje pouze přírodní procesy a bezzásahovost (její představitel a zakladatel rockové hudby regge Bob Marley zemřel ve 36. letech, protože nechtěl zásahy do svého těla). Doporučuje se ideology bezzásahovosti beúplatně vyvézt na vedlejší „ostrov svobody“ Kubu, aby s tam si užívali převládající bezzásahovost a tím návaznou fatální problematiku.

Jedná se o zhoubnou ideologii vycházející z predispozice „příroda si sama pomůže“, „příroda nejlépe ví“, jejíž dopad způsobuje rychlé rozšiřování pouští a tzv. globální klimatickou změnu. Ta je však mj. způsobená neúnosným obrovským nárůstem tzv. skleníkových plynů“ s dopady, které z praxe znají zkušení aplikovaní biologové, tj. zemědělci, lesníci, zahradníci a vodohospodáři. A právě ti jsou převážně teoretiky dehonestováni.

Tato ideologie byla naoktrojována díky rozsáhlé, sofistikované a dlouhodobé mediální masáži ve sdělovacích prostředcích která nepřipouštěla racionální opoziční hlediska, zcela v rozporu se základním ekologickým hlediskem předběžné opatrnosti i nezbytným hodnocením vlivů na udržitelný vývoj, ale i proklamovanými demokratickými principy. **Vzhledem ke způsobeným a rychle vzrůstajícím rozsáhlým zločinným škodám, nemůže odpovědná kariérní skupinka přiznat svoji zodpovědnost** anebo transformovat svou „ideologickou nekonceptci“, tedy degradovaná postižená území dále rychle rozšiřovat a tím dále způsobovat další rozsáhlý propad postižených území do ekonomicky, sociálně a environmentálně neudržitelného vývoje ve vazbě na vznik degradovaných nestabilních biotopů.

Příroda i lidé jsou živé organismy. Pokud se člověk, bez nápomocné „asistence“ bude od narození až do pokročilého věku bezproblémově rozvíjet, pak je to anomálie (možno říci zázrak přírody). Snad ten, kdo dokáže se takto zamyslet, pochopí ideologickou zvrhlost vynucovaných bezzásahových přírodních procesů ve zkulturněném území, navíc atakovaném množstvím novodobých stresových faktorů, zejména nedostatkem vody, což musí v krajinném území přivodit zločinné škody.

3. Nositelé doktríny „příroda si sama pomůže“ - platforma „Vědci pro Šumavu“, aneb jde ještě o vědu?

Asi je potřebné je ocenit zveřejnění nositelů „vědecké doktríny příroda si sama pomůže“.

Z vysokoškolského učiliště Přírodovědecké fakulty JČU se rekrutuje většina platformy, k níž se přihlásilo několik pedagogických vědců, další jsou rozptýleni v některých vědeckých subjektech.

- **Fanta Josef**, emer. Prof.Ing.,CSc, vytváří akademický štít platformy, přičemž je s podivem, že původně prohlašoval: nutno je zajistit strategii smíšených různověkových porostů, jinak se budeme pohybovat v bludném kruhu“ a podporoval řízenou obnovu imisně poškozených Krkonoš, dnes ale oportunisticky požaduje bezzásahové přírodní procesy na Šumavě, je také s podivem že v odborném tisku záměrně dehonestuje vědecké vyjádření staršího kolegy Viceny z VÚLHM, od r. 1968 pracoval v Nizozemí, kde je pouze 8% lesů

- **Hana Šantrůčková**, Prof.Ing.,CSc., JČU, známá zejména svou kontroverzní publikací „Co nevyprávěly šumavské smrčiny“, organizátorka nátlakových ideologických akcí v prospěch bezzásahovosti, dotovaná mnohamilionovými granty

- **Karel Prach**, Prof.RNDr., CSc., JČU, původně prohlašující: „I bez ohledu na zonaci bychom dali přednost tomu, aby kůrovec zapracoval a zlikvidoval tyto nepřírozené porosty“, jako předseda České botanické společnosti udržuje členy v neaktivitě přes nezbytnou druhovou ochranu vzácných a chráněných druhů (takže o členství není zájem)

- **Zdeňka Křenová**, RNDr.,PhD, JČU, dlouhodobě prosazuje „Šumavu jako divoké srdce Evropy“, v zahraničí vystupuje jako samozvaná mluvčí, uvádějící, že ČR se rozhodla zřizovat divočinu

- **Vladimír Bejček**, Prof.RNDr, CSc., dlouhodobě prosazuje zneprístupňování Šumavy odůvodňováním rušení tetřeva

- **Miroslav Svoboda**, Prof., Ing, PhD., mimořádně rychlohabilitován na základě krátkých výsledků prací sledujících disturbance lesů

- **Jakub Hruška**, doc, RNDr., CSc, biochemik, Strana Zelených, pak TOP, z JČU přešel do České geologické služby, pak předseda „Stínové vědecké rady“, jako podnikatel v současnosti mapuje kvalitu povrchových vod na Šumavě, v rámci „mozkovny“ P. Hubeného v NPŠ uvádí, že „kůrovcové uschnutí lesů v povodí Modravského potoka nemá vliv na povodňové stavy v nižších polohách povodí“, resp že mrtvý les nespotebovává vodu, což je dobře

- **Pavel Kindlmann**, Prof.,RNDr,DrSc, vystudoval teoretickou kybernetiku, dnes „létající“ profesor JČU - UK zaměřený na ekologii, spolu s Hnutím Duha organizoval petici za údajnou bezzásahovou ochranu Šumavy, dříve vedoucí Centra pro výzkum biodiverzity Přírodovědecké fakulty UK, dnes v podivném Centru výzkumu globální klimatické změny, stoupenec hlubinné ekologie, prosazuje mantru: „po eliminaci negativních lidských vlivů dojde k regeneraci antropogenně poškozené přírody, a to vlivem obnovených přírodních procesů“, objednatel studie Ekosystémové služby NPŠ ve Velké Británii, přičemž např. uvádí: lýkožrout patří mezi xylofágní hmyz (žijící v dřevní části stromů, avšak ten je kambiofág (protože žije v lýkové části),

- **Jaroslav Vrba**, Prof.RNDr.,CSc., JČU, hydrobiolog a mikrobiální ekolog, člen býv. vědecké rady NPŠ

- **Karel Matějka**, Ing.,CSc, provádí matematicko-statistická zpracování zejména pro P. Kindlmann, prohlašující, že uskutečňovanou velkoplošnou ochranou přírody Šumavy nedochází k jejímu ekonomickému handicapování

- **František Krahulec**, Prof., RNDr., CSc., býv. ředitel Botanického ústavu, vyžadující dodržování oficiálního názoru

- **Pavel Šamonil**, Ing., PhD., autor publikace Dynamika a disturbanční režim přirozených lesů Michiganu, VÚKOZ

- **Jaroslav Vrška**, doc., Ing., Dr., vedoucí pracovník VÚKOZ

- **Jan Farkač**, doc., PaedDr., CSc, zoolog, ČZU

- **Roman Fuchs**, RNDr., CSc., JČU, zoolog
- **František Pojer**, RNDr., zoolog, vedoucí pracovník AOPK
- **Petr Doležal**, RNDr., PhD., JČU, entomolog
- **Aleš Bezděk**, Ing., PhD., entomolog, Entomolog. ústav Č.Budějovice
- **Jiří Kopáček**, Prof., Ing., PhD., JČU, hydrochemik
- **Jindřiška Bojková**, Mgr., PhD., JČU, hydrobiolog
- **Ivan Rynda**, PhD., poslanec Strany zelených, sociální a kulturní ekolog

Zodpovědný, erudovaný a světově uznávaný (pro jistotu nejmenovaný) profesor uvádí:

Jak se srovnává s vědeckou etikou censura a skartování publikací - např. profesora Vacka, DrSc., a vůbec potlačování samostatných projevů vlastních vědeckých pracovníků: např. ředitel Botanického ústavu AV v Průhonicích F. Krahulec jako předseda vědecké rady zavázal zaměstnance, vědecké pracovníky co smějí a nesmějí říkat o Šumavě a udělil důtku mladému kolegovi, který při odborné exkurzi v tamějších lesích vyjádřil k situaci svůj osobní názor. Předseda národního komitétu MaB profesor Jan Jeník nebyl přizván na Šumavu do komise IUCN, protože měl také jiný, než oficiálně schválený názor !

Neustále zdůrazňovaná skupina vědců - protagonistů bezzásahových přírodních procesů se cítí být nadřazenou vědeckou elitou s posvátným úkolem vrátit přírodu přírodě, resp. výroby divočiny, aneb příroda si sama pomůže. Příkladů jak si příroda sama pomůže je mnoho, takřka na každém kroku, stačí se jen pozorně dívat a sledovat přírodu na celém světě ve vazbě na historicko-vývojové trendy. Do důsledku vzato, je tomu tak, pak ale už území nemusí být pro člověka obyvatelná. Snad jeden drsnější příklad: při pohledu na dnešní Mrtvé moře jímá vedoucí osoby obrovský smutek, neboť to připomíná vypuštěný, trvale zbahněný rybník. Život však zůstal zachován, ale pouze na bakteriální úrovni.

Predikovat vývoj by měli umět lidé, kteří chtějí výrazné změny. Erudovaní lidé dokáží problémy předvídat a jít jim naproti - to platí jak tupou ideologii výroby divočiny, která ani nesleduje jak se projevují stresové faktory klimatických změn, tak i pro postupující migrační vlny. V obou případech erudovaní pracovníci mohou navrhnout regulaci, v našem případě regulaci sukcesních procesů. Morální lidé sledují prospěch společenského vývoje, kariéristé prospěch osobní či své partičky. Zatím předáci platformy si počínají jako „ideologicko-vědecká“ bojůvka - např. výzvami k nevstupování do vědecké rady, či zavádění „moderního způsobu ochrany přírody“.

Pokud někdo vědomě způsobuje rozsáhlé, mnohostranné škody, obhajované moderností, nezasluhuje si být označován jako vědec. Pokud si to neuvědomuje, pak je to pouze hlupák a jde jen o to, proč tak jedná.

Co nám chybí: širokoprofiloví odborníci, zvládající celostní pohled a skutečné potřeby, tj. ovládající jak přírodní principy a zákonitosti, tak spolupráci s přírodou, tedy praktici, s hlubokými přírodovědeckými teoretickými znalostmi, ale také zvládající spolupráci s obyvateli. Rigidních úředníků a manipulátorů, odtržených od reálného života máme však nadbytek.

4. Hnutí Duha jako „zelené milice“

Hnutí Duha bývá medii označováno jako „ekologové“, v podstatě se ale jedná o placené ekologisty, jednající jako samozvané „zelené milice“, např. při zabraňování rozšiřování kůrovce. Jejimi hlavními aktivisty jsou programový ředitel Vojtěch Kotecký a vedoucí lesní kampaně Jaromír Bláha.

Hnutí Duha k prosazení bezzásahovosti dlouhodobě používají dvě taktiky:

- vyhrožování *co vše se stane, když nebude podle nich,*
 - slibování, *co vše získají obce, lidé, turisté a příroda, když bude podle nich,*
- obojí však neopodstatněně, s uváděním řady fabulujících čísel.

Přesto však dobře ví, že jakákoliv developerská výstavba a investiční aktivity podléhají přísnému územně plánovacímu řízení a posouzení SEA. Slibované hmotné i nehmotné zisky jsou pouze virtuální, prokázané škody jsou rozsáhlé, přičemž Šumava je stále více ohrožena, neboť se stává „odcivilizovaným“ přírodně a lidsky „vybydleným“ územím.

M. Bláha (Hnutí Duha) v Hospodářských novinách z 4.7.2014 prohlašuje: *„Nezávislé mapování ukázalo, že příroda která na Šumavě vyžaduje ochranu před těžbou dřeva a dalšími zásahy, se dochovala na polovině národního parku.“* tedy:

„Hnutí Duha může kdekoliv a kdykoliv na Šumavě podle svého úsudku cokoliv činit jako „zelené milice“?

- Prakticky většina mediálně prezentovaných informací Hnutím Duha jsou, nejmírněji řečeno „fabulace“, které zasvěcení občané, pro jejich špinavost nechťejí ani komentovat, přesto ale úporně a dlouhodobě jsou s oblibou prezentovány, neboť media milují „velká slova“
- Ideologie divočiny má snahu prohlásit bezzásahovost ve zkulturněných porostech Šumavy jako moderní ochranu přírody, tou však mohou vzniknout pouze sekundární nestabilní smrčiny, skutečně moderní ochrana vyžaduje ekosystémový asistenční přístup
- „Šumavská divočina“ by měla přilákat „VIP hosty“ z areálů na okraji NP Bavorský les, ti však dnes dají přednost skutečné divočině před deprimující a převážně nepřístupnou, násilně vyrobenou kulisou „divočiny“.

Hnutí Duha se populisticky prezentuje „prosazováním opatření, které zajistí zdraví a kvalitu života každého z nás“ ... Již tato charakteristika svědčí o čemsi nabubřele nezdravém. Organizace má 40 - 50 zaměstnanců v Brně, Praze a Olomouci, další střediska jsou v Ústí n.L. a Duchcově .

Poučná je finanční bilance organizace za rok 2013 (zaokrouhleně, údaje z webu):

Příjmy (výnosy)

15, 5 mil Kč celkem, z toho

- 8, 1 mil Kč granty
- 5,8 mil Kč příspěvky přátel
- 0, 8 mil Kč prodej (služby a zboží)

Výdaje (náklady)

15,5 mil Kč celkem, z toho

- 2,9 mil Kč osvěta a informace
- 1,7 mil Kč provoz organizace
- 1,7 mil Kč aktivistické projekty (rysí a vlčí hlídky, občanské iniciativy aj.)
- 0,5 mil Kč získávání projektů
- 5,8 mil Kč různé projekty

Náplň její činnosti charakterizuje její tisková prezentace, např.:
Magazín Hnutí Duha 1/2014 Zdivočme Evropu
Magazín Hnutí Duha 2/2014 věnován šelmám

Mezi její „vynikající“ aktivity patřilo **bránění likvidace kůrovcových smrků, resp. napomáhání šíření kůrovce a tak umožňování zničení posledních pralesových torz na Šumavě s nevyčísitelnou genetickou hodnotou, ve jménu zvrácené ideologie výroby virtuální divočiny s predátory a to ze zkulturněných biotopů.**

V současnosti se Hnutí Duha věnuje prosazení jednoúčelové novelizace zákona o ochraně přírody a krajiny (v těsné spolupráci s ministrem Brabcem a ředitelem NPŠ Hubeným), s cílem rozšířit bezzásahové přírodní procesy na převažujícím území všech národních parků k výrobě virtuální divočiny. K tomu pořádali již 6. koncert na rozšíření šumavské „divočiny“ vč. dvoudenní autobusové exkurze.

5. Realizátoři (či odpůrci) doktríny bezzásahových přírodních procesů

Ministři životního prostředí a ředitelé národního parku Šumava od r. 1990.

Ochrana přírody a krajiny pod vedením MŽP ČR ani nemůže být koncepční, neboť od r. 1990 se zde vystřídal již 17 ministrů.

<u>Rok</u>	<u>ministr ŽP</u>	<u>ředitel NP Šumava</u>
1900	RNDr. Bedřich Moldán, CSc.	
1991	RNDr. Bedřich Moldán, CSc., Ing. Ivan Dejmal	Ing. Jiří Kec
1992	Ing. Ivan Dejmal	Ing. Jiří Kec
1993	Ing. František Benda	Ing. Jiří Kec, Ing. Miroslav Filip
1994	Ing. František Benda	Ing. Ivan Žlábek
1995	Ing. František Benda	Ing. Ivan Žlábek
1996	Ing. Jiří Skalický	Ing. Ivan Žlábek
1997	Ing. Jiří Skalický	Ing. Ivan Žlábek
1998	Ing. Jiří Skalický	Ing. Ivan Žlábek
1998	RNDr. Martin Bursík	Ing. Ivan Žlábek
1998	RNDr. Miloš Kužvart	Ing. Ivan Žlábek
1999	RNDr. Miloš Kužvart	Ing. Ivan Žlábek
2000	RNDr. Miloš Kužvart	Ing. Ivan Žlábek
2001	RNDr. Miloš Kužvart	Ing. Ivan Žlábek
2002	RNDr. Miloš Kužvart	Ing. Ivan Žlábek
2002	RNDr. Miloš Kužvart, RNDr. Libor Ambrozek	Ing. Ivan Žlábek
2003	RNDr. Libor Ambrozek	Ing. Ivan Žlábek
2004	RNDr. Libor Ambrozek	Ing. Alois Pavlíčko
2005	RNDr. Libor Ambrozek	Ing. Alois Pavlíčko
2006	RNDr. Libor Ambrozek	Ing. Alois Pavlíčko
2007	Ing. Petr Kalaš, RNDr. Martin Bursík	Ing. Alois Pavlíčko, Ing. František Krejčí
2008	RNDr. Martin Bursík	Ing. František Krejčí
2009	RNDr. Martin Bursík, RNDr. Ladislav Miko, PhD., JUDr. Jan Dusík, MSc.	Ing. Fr. Krejčí
2010	JUDr. Jan Dusík, MSc., Ing. Jakub Šebesta, Ing. Rut Bízková, Mgr. Pavel Drobil	Ing. Fr. Krejčí, PhDr. Jan Stráský

2011	Mgr. Tomáš Chalupa	PhDr. Jan Stráský, Mgr. Jiří Mánek
2012	Mgr. Tomáš Chalupa	Mgr. Jiří Mánek
2013	Mgr. Tomáš Chalupa, Mgr. Tomáš Jan Podivínský	Mgr. Jiří Mánek,
2014	Mgr. Tomáš Jan Podivínský, Mgr. Jiří Brabec	Mgr. Jiří Mánek, Mgr. Pavel Hubený
2015	Mgr. Jiří Brabec	Mgr. Pavel Hubený
2016	Mgr. Jiří Brabec	Mgr. Pavel Hubený

Vůdčí mág divočiny v EU Ladislav Miko založil organizaci Wild Europe, která se snaží zastřešit všechna evropská hnutí podporující divokou přírodu (jeho ideou je obnovení naší identity s vlky a medvědy)

6. Způsoby prosazení ideologie bezzásahovosti ve veřejném prostoru České republiky

Otázkou je, jak v naší demokracii fungují

- „neustranná“ media, propagující převážně bezzásahovost,
- nezávislé soudy, odkládající desítky žalob na rozsáhlé škody v regionu Šumavy
- MŽP a Správa NPŠ, které partyzánsky, proti vůli většiny většiny obyvatel rozšiřovaly I. zóny a neoprávněně vyhlášovaly bezzásahovost.

„Divočina“ jako marketinková modla se stala moderní modlou, trendem a maistreamem, propagovaným všemi medii, byť se jedná pouze o virtuální divočinu s kulisou suchých stromů.

Na Šumavě dochází k ekologickému rozvratu a neudržitelnému vývoji nejen environmetálnímu, ale i ekonomickému a sociálnímu. V současné Šumavě už není téměř do chránit, přesto je tvrdošíjně stále více uzavírána pro místní obyvatele a turisty (zástupným důvodem je tetřev, donedávna bezproblémově žijící spolu s lidmi v okolí Plzně a na Šumavě lovný pták, dnes jakpo severský pták vzhledem k oteplování ustupující na sever). Avšak p. Bláha uvádí pro podporu ekonomických pohledů, že za pozorování divokých zvířat, např. medvěda se platí 120 – 270 eur, přičemž organizace Rewilding Europe u oblastí divočiny zřizuje ubytovací kapacity a restaurace, z jejichž příjmu se realizují další projekty. Takže skládačka z puzzlí je dokončená - **na Šumavě zřídíme dostatečně rozsáhlou virtuální divočinu – alespoň 75 % plochy NP (s přiřazením podstatné části CHKO), dovezeme medvědy a vlky, bohaté Bavorsko vybuduje na okraji rekreační rezorty pro VIP návštěvníky** (potřebné je uvést, že i NP Afriky umožňují bohatým klientům žádanou trofejní loveckou kořist).

K prosazení dílčích cílů Hnutí Duha jako „předvoj“ podle okamžité situace strategicky vysílá své „lidové milice“ - placené, nezkušené, naivní mladé lidi „*k zajištění pomoci ohrožené přírodě*“, dále sofistikovanou mediální propagací masivně připravuje vhodné společenské klima a konečně „vědecký zadní voj“ tvoří skupinka kariérních ideologů divočiny, která v kulturním civilizovaném území Šumavy naordinovala bezzásahovou výrobu bezzásahové divočiny – což takto na světě nikde nefunguje. Minulé generace, jež vytvořily kulturní Šumavu se obrací v hrobě nad záměrným rozšiřováním hlavního škůdce zelených lesů – kůrovce. Ideologie výroby bezzásahové divočiny v kulturních územích je stejně nebezpečná a škodlivá jako ideologie náboženské sekty rastafariánství příslušníků hudby regge na Jamajce, požadující pro lidi pouze přírodní procesy.

Kdo zastaví rozsáhlý hazard výroby virtuální divočiny v území kulturních sídel, kulturních travních porostů a polokulturních lesů Šumavy, jež rozsáhle negativně ovlivňují celou ČR? Zde záměrně nefunguje proklamovaná předběžná opatrnost, vědecky doložená pravdivost, Hodnocení vlivů vynucované bezzásahové koncepce – SEA či nově vyžadované Hodnocení vlivů regulace resp. neregulace – Regulatory Impact Assessment. Zatím se nekontrolovaně dále rozšiřuje „zprivatizované“ území experimentální exteriérové laboratoře několika teoretických biologů, volně

přístupná pouze souhlasným vědcům a finančně zajištěným VIP hostům.

Je nutno stanovit hranici mezi vědeckou prací a hazardem. Zatím se ze Šumavy stala experimentální plocha o rozloze několika desítek tisíc hektarů s trvale prosazovanými zákazy vstupu do většiny území. Nelze vycházet z poloanonymního rozhodnutí ministerstva, vědecké rady či Správy, nutná je osobní hmotná zodpovědnost za nepříznivé dopady a škody, tak jak je to běžné u jiných veřejných statků ! Za současný tristní stav nikdo není zodpovědný a nikdo nenesu vinu.

Přírodovědecká fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, spolu s Hnutím Duha, byla iniciátorem *ochrany bezzásahových přírodních procesů* na Šumavě, oproti **tradiční ochraně a dochovaných hodnot přírody a krajiny**. Pro zjednodušení - jsou to protagonisté „výroby divočiny“, ve zkolonizovaném kulturním území Šumavy. Takováto „divočina“ je pouze virtuální, neboť vzhledem ke vzrůstání stresových faktorů klimatických změn ji může pouze vzdáleně připomínat dominantním aspektem v suchu netlejících kmenů mrtvých smrků, takže tyto kulisy vytváří pouze jakousi „virtuální“ divočinu.

Časopis Respekt míval dobrou pověst jako objektivně informující o aktuálních skutečnostech. Můžeme však konstatovat, že se propůjčuje k prosazování škodlivé ideologie bezzásahové výroby virtuální divočiny z kulturních území ČR, přičemž jakékoliv kritické názory není ochoten zveřejnit (i přes žádost o rozhovor s vedoucím redaktorem a odkaz na stránky Hnutí Život). Zřejmě pod vedením štědře placeného Hnutí DUHA (Bláha, Kotecký) načasovaně, **před schvalováním novelizace zák. o ochraně přírody a krajiny**, uveřejnilo v č. 23/2015 (červen) podporu divočiny v ČR. Nezbytná fotka šéfredaktora E. Tabery doprovází úvodní vysvětlující informaci o obsahu nadpisem „Zázrak přírody“. Pan Tabery prohlašuje, že *„zdejší příroda je většinou nepřístupná, ale kdo ji viděl, ví, že bere dech podobně jako podobné scenerie jinde na světě“* - kdo však zná svět a ekologické zákonitosti pak bere dech z lidské blbosti a naoktrojované bezzásahovosti Šumavy. A dále poučuje: *„Cestovatelé za exotikou možná ani netuší, co jim doma uniká.“* A uzavírá: Více než 2,5 tis km², tj. 3 % se může v ČR změnit, země může zdivočet! Následně redaktor Jiří Sobota na 9 stranách pak prezentuje článek **Sny o divokém Česku. Podstata plánu Zdivočení přírody stojí na schopnosti nechat působit přírodní síly a nesnažit se mít jejich následky pod kontrolou. V Česku je takovým příkladem stojící les uschlých smrků na Šumavě, kde můžeme studovat přirozené procesy ... , ale nejde jen o vědu, divočinu milují i obyčejní lidé, takže patří k nejnavštěvovanějším místům planety. I v Česku není na místech, kde je divoká příroda, často k hnutí - stačí se podívat na Šumavu ...Hnutí Duha a její sympatizanti chtějí především rozjet diskuzi, rozjiždějí informační kampaň ...** avšak všichni oponenti, z dlouholeté praxe znalí přírodních cyklů, přicházejí o pracovní místa ve státních organizacích.

V závěru článku se farizejsky slibuje větší zpřístupnění Šumavy (avšak při vyhlášení dalších nepřístupných území), přičemž jsou však obyvatelé i návštěvníci dlouhodobě vytlačováni. Ideologie bezzásahové výroby virtuální divočiny z kulturních biotopů je založena na mediální propagandě - sofistikované psychologické manipulaci a fabulaci (např. že v NPŠ se připravuje výstavba 7000 domů) a zejména na fyzickém vyloučení člověka z přírody a ztrátě jeho fyzického kontaktu s přírodou. Šumava podle ideologů divočiny by měla být pouze habitatem / bydlištěm divokých zvířat, ne však lidí ani domestikovaných pastevních zvířat. V praxi se tak postupně obnovuje nepřístupná novodobá železná opona.

Šumava jako experiment "zelených Khmerů", autor Jan Chloupek (internet: Neviditelný pes – převzato)

Není divu, že šumavská apokalypsa je stále předmětem zájmu naší veřejnosti. Zničení přírodní krásy na tak velké ploše je věcí, která nemůže nechat chladným vůbec nikoho. To, co se stalo, je svědectvím nezodpovědného chování ekologických fundamentalistů. Svědectví toho, kdy se úzká skupina lidí zmocní společného – státního - vlastnictví a naloží s ním podle svého "jedině správného názoru".

Šumava se stala experimentem našich zelených Khmerů, kteří v zájmu své ideologie popřeli všechny zásady lesnického hospodaření a zaseli v tomto krásném přírodním koutu naší země zkázu. Využili přitom krátkého účinkování svého příznivce Martina Bursíka na ministerstvu životního prostředí a rozjeli tragickou změnu. Byla zničena práce několika generací lesáků. Počáteční ekologický revoluční jásot byl vystřídán přírodními tragédiemi a velkou národohospodářskou škodou. Škodou hodně podobnou tomu, co se odehrávala svého času v Číně, v době kulturní revoluce.

Národní park Šumava se rozkládá na ploše 68 000 ha, lesní pozemky tvoří 80 %. V posledních letech ho však potkaly hned dvě velké katastrofy. Nejprve se v roce 2007 staly šumavské lesní porosty obětí řádění přírodního živlu orkánu Kyrill. V národním parku tehdy popadalo milion kubíků dřeva a další milion kubíků spadl v ostatních částech Šumavy, které jsou zahrnuty do CHKO Šumava. Pak přišel " lidský živel", tehdejší ministr životního prostředí Martin Bursík, který rozhodl nezpracovat v nejvzácnějších částech NP padlé dřevo (odhad nezpracovaného dřeva se blíží 220 tis. kubíků dřeva), nařídil nechat ho ležet ladem a na problém bylo zaděláno. Lýkožrout smrkový, neboli kůrovec, dostal prostor k namnožení na padlém dřevě a aby se mu dařilo ještě lépe, tak se k těmto k polomovým oblastem přiřadily další rozlehlé, větrem nepoškozené plochy smrkové monokultury, kde bylo nařízeno proti kůrovci nezasahovat. Díky převládajícímu proudění vzduchu se kůrovec rychle rozšiřoval do dalších částí české Šumavy. Výsledkem nečinnosti za ředitele Krejčího je 7 tis. ha kůrovcem sežraného lesa (dalších 3 tis. ha holin vzniklo jako asanačních za ředitele Stráského). Na těchto holinách - někde snadněji, někde jen stěží - začínají vegetovat nové stromky. Lidé jsou rádi, když vidí, že příroda má stále potenciál se sama obnovovat. Je to ale taková tichá radost, neboť většina návštěvníků ví nebo alespoň tuší, že se během svého života už nebudou na mnoha místech procházet pod šumavskými velikány, že nebudou využívat jejich stínu, že nebudou nasávat do svých plic ten skvělý produkt starého lesa - pryskyřičný ozón šumavských hvozdů! Tato zničená obrovská plocha uschlého, ale stále stojícího lesa přináší stísněnost a ta je ještě podporována zvláštním tichem, v němž ptačí zpěv nezaslechnete. Datlík tříprstý a datel černý se na suchých pahýlech neuživí, a proto zmizeli. Tetřev hlušec v těchto plochách živoří. Ptactvo zmizelo a nikomu z ochranářů nevádí, že zde byly porušeny podmínky, které vedly k vyhlášení oblasti Natura v roce 2004. Bylo to nutné? ptá se každý normálně uvažující člověk. Proč tolik zmaru?

Snad jenom revolučně skalní ekologové jásají nad novými stromky a s nadšením mluví o zrodu nové Šumavy. "Vidíte, vždyť se nic tak hrozného nestalo, les roste dál!" říkají nám. Je to od nich ale hodně falešný jásot. Něco totiž není v pořádku. Neboť onen původně sledovaný záměr, rychle a lacině změnit nežádoucí smrkovou monokulturu, nenastává. Nenastává vytváření smíšeného lesa, kde by v porostech byly zastoupeny buky, jedle, javory a teprve pak ty nemilované smrky. I když do nejvyšších partií Šumavy smrk bezesporu patří - žádný jiný strom by tam nepřežil. Díky životodárným slunečním paprskům, které oživily napadaná semínka v podrostu, vyrůstá opět na těchto holinách smrková monokultura. Nevítaná monokultura. Monokultura, za kterou ekologové kritizovali naše předky a kterou předkové vysázeli po velké vichřici roku 1870. A vysázeli ji ze sazenic, které sehnali ze všech koutů tehdejší monarchie, a tím vznikl nežádoucí genetický mix. Naši "zelení experti" zapomněli, že není možné, aby bez lidské pomoci vznikla ona žádoucí skladba smíšeného lesa, když tam dvě století smíšený les nebyl. A tak jsme svědky, že díky dogmatu nezasahovat se Šumava stává jednou velkou plantáží vánočních smrčků. Je jasné, že listnáče a jedle

musí vysázet člověk. Ironií osudu je toto potvrzeno u pramenů Vltavy, kde potajmu v bezzásahové I. zóně, bylo na příkaz ředitele Krejčího proveden "zásah" v podobě umělé výsadby listnáčů. Byly vysázeny javory, jako důkaz správného názoru, že ke změně skladby lesa dochází přirozeně. Nedochází. Co člověk zkazil, to musí draze napravit. V současné době se v NP Šumava ročně vysadí 600 000 stromkových sazenic. Většinou jsou to sazenice jedle, buku a javoru.

Výlet k pramenům Vltavy je vůbec zajímavý, i poučný. Uvidíte tam důkaz lidské hlouposti a rozhazování veřejných peněz. Uvidíte tam podél turistických cest uměle zkracované uschlé stromy. Stromy, které jsou za pomoci vysokozdvíhových plošin zhruba v šestimetrové výšce zkracovány na tzv. bavorský způsob. Důvodem této nákladné práce je fakt, že suché stromy mohou ohrozit svým nečekaným pádem turisty na přilehlých chodnících. Laik si řekne: proč se to normálně nepokácí? Klasický pařez by byl nepřekonatelným důkazem lidské činnosti v bezzásahové zóně, a tak toto drahé a komplikované zkracování kmenů má napodobit přirozený zlom starého, uschlého stromu. Není to šílené?! Další "důkazní místo" lidské hlouposti najdeme v oblasti známé pod názvem Ptačí potok. Právě zde došlo k oněm pro média tak vděčným scénám, kdy se odpůrci asanačního kácení přivazovali ke stromům napadeným kůrovcem. Mediálně to bylo prezentováno jako boj proti narušení porostu pralesního typu. Pravdou je to, že tento les byl lesníky vysázen před 60 lety a ničím není zajímavý. Jeho jediný význam spočívá v tom, že byl po dobu pouhých tří let (2008-2010) zahrnut do bezzásahové zóny. Jinak je to běžný les a vše, co tam roste, je dílem lesníka.

Zvláštní kapitolou je loupání stromů napadených kůrovcem. Je to vynucený kompromis se zaťatými ochranáři, tedy s ministerstvem ŽP a jejich stromovými přivazovači, kompromis, v kterém se opět proti lidskému rozumu vyhazují státní peníze na nezvyklá asanační opatření pro boj s kůrovcem. Za normálních okolností se všechny kůrovcem napadené stromy vykácely a odvezly. Zde se provádí nákladné zbavování kůry i s kůrovcem ze stojících stromů. Tento způsob má napodobit přirozený děj způsobený kůrovcem. Je to pracný asanační způsob... a také hodně drahý asanační způsob. Odkornění jednoho stromu stojí až 2500 Kč. V případě, že motorové pily pracovníků ruší tetřevy, tak se pily zakáží a cena lidské práce se zvyšuje až na 4500 Kč za oloupaný strom. Celkově bylo vydáno v posledních dvou letech na tento nákladný způsob likvidace kůrovce už 14,5 miliónu Kč. Nedivte se, jde přece o posvátné I. zóny s puncem bezzásahovosti. Tetřev, to je nová "posvátná kráva" Šumavy. Aspoň se to tak může jevit laikovi, který sleduje spor o Šumavu v médiích. Tetřevu se daří vcelku dobře, jeho počty se podle výzkumu zvyšují, jeho současný početní stav na celé Šumavě a v Bavorském lese přesahuje pět stovek jedinců. Tato ptačí vzácnost však slouží "ekoteroristům" jako argumentační klacek proti asanačním zásahům. V očích těchto ochranářů je tetřev to hlavní a nesmí být rušen. Přitom už je všeobecně známo, že stavy tetřeva v NP Šumava především a hlavně ovlivňují predátoři, jako je třeba například kuna, liška, rys anebo někteří dravci. Dojemná péče o tetřeva dává zaniknout faktu, že s uschlými šumavskými stromy po kůrovcové kalamitě se významně snížil počet ptactva a někde zcela zmizely některé druhy ptáků. Zmizely zejména ty, které hnízdily v dutinách starých stromů, anebo ty, které za potravu potřebují hmyz vázaný na živé stromy. Významně byly narušeny podmínky dané pro oblast Natura. Ale to našim "zeleným expertům" nevádí! Boj proti kůrovcové kalamitě vedený za ředitele Stráského se blíží do závěru a dnes už můžeme říci, že byl úspěšný. Kalamita je na ústupu, kůrovec se už masivně nešíří a už také neohrožuje lesy mimo NP Šumava. Co však není na ústupu, mediální pokřik viníků této tisícileté katastrofy. V jednotném šiku nechtějí ani v nejmenším přiznat svůj omyl. Vědí, že nesmí polevit ve svém křiku, neboť ticho z jejich strany by bylo přiznáním. Mají to však marné, neboť dříve či později budou nějakým způsobem souzeni za přírodovědeckou i národohospodářskou škodu způsobenou dogmatismem bezzásahovosti. A pointa? Věřili byste, že tzv. "bezzásahovost", tento často používaný pojem, modla ekologických fundamentalistů, nemá vůbec žádnou oporu v zákoně? Zák. č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny říká pouze to, že "v I. zóně se používá nejprísnejší režim ochrany". O bezzásahovosti ani slovo.

Proto abychom věděli, kdo je kdo, je vhodné znát vítězné protagonisty výroby divočiny v kulturních biotopech ČR - přičemž ještě před třemi roky docházelo k vyhrožování pokud je zveřejníme. Toto primitivní poblouzněná ideologie nereflektuje realitu, globální stresové faktory, dezertifikační vývoj, přírodní zákonitosti, širší a zpětné vazby. Analýzu a vyhodnocení trendů poskytují publikace Stav, vývoj a management lesních ekosystémů v průběhu existence NP Šumava, Šumava a její perspektivy I,II a Květena světových regionů v ekologických souvislostech I-VIII (web), publikace prof. Vacka, Dr.Sc., avšak tyto jsou pro ideology zakázané, případně publikace, musely být staženy z prodeje. Aplikování biologové byli „vytěsnění“ z „citlivých „ míst, resp. přišli o místo, neboť prosazovali opatření vycházející ze znalostí přírodních procesů a zákonitostí, avšak ideologové virtuální divočiny prosazují bezzásahové přírodní procesy. Zásadním prvkem je i vytlačování obyvatel a turistů, tedy likvidace základní výchovně vzdělávací funkce národních parků. Zástupným důvodem je rušení tetřeva.

Protagonisté bezzásahové virtuální „divočiny“ v r. 2013 ujařmili vedoucí posty a od té doby zvyšují za pomoci militantního placeného Hnutí život své požadavky. Hnutí Duha pořádá již šestý koncert za rozšíření „divočiny“ na Šumavě a to zdarma i s ubytováním. P. Hubený, který byl bez výběru ministrem Brabcem (ANO) dezignován jako ředitel NPŠ P. Hubený jim povoluje dlouhodobé volné putování po zakázaných slatích, ale nepovolil protestní pochod po silnici Luzenským údolím, kde navrhuje pokutu 2 miliony Kč! Rozšířený požadavek bezzásahové výroby „virtuální divočiny“ na většině plochy všech vyhlášených a uvažovaných národních parků (zejména v místech býv. železné opony) je možno i vzhledem k přeshraničním požadavkům zejména BW NP (při srovnatelné existenci) považovat za Mnichov II.

Dopis

Prof., RNDr. František Vácha, Ph.D., děkan přírodovědecké fakulty JČU České Budějovice

Vážený pane děkane,
jménem Hnutí Život, z.s., Vás žádáme o **pozastavení ideologických aktivit některých pedagogů vaší fakulty, kteří jako členové státní vysoké školy se pokusili na Šumavě realizovat virtuální divočinu, naoktrojováním epidemického rozšiřování kůrovce prostřednictvím partyzánského vymezování I. „bezzásahových“ zón** - citují: „my bychom i bez ohledu na zonaci umožnili rozšiřování kůrovce jako architekta Šumavy“. Zatím je veřejně nejmenujeme, v současnosti hrají „vabang“ snahou prosadit legislativní bezzásahovost alespoň na 50 % území chráněné Šumavy, příp. i ve všech NP ČR, aby zakryli jimi způsobené rozsáhlé škody, přesahující 100 mld. Kč a postihující udržitelný vývoj ČR a dále odumření hřebenových smrčín na 20 tis. ha, čímž došlo m.j. k vysušování nejcennějšího potenciálu Šumavy - rašelinišť, umožňujících funkci CHOPAV Šumava, ale i narušení plnění základní funkce Biosférické rezervace UNESCO a také tzv. Evropsky významné lokality. Připomínáme, že někteří z nich přešli pod nově zřízený nejmenovaný vědecký ústav i jinam. Pro ilustraci uvádíme vyjádření vyškoleného produktu JČU, absolventky přírodovědecké fakulty, žádající zaměstnání, která na otázku co se Šumavou sdělila: „je třeba aby celá uschla - aby vznikl přírodní les - ale bude to těžké“. Tato zločinná ideologie zatím převládá na katedře biologie, katedře experimentální biologie a dalších, se záměrem vytvořit na Šumavě nepřístupné, exteriérové experimentální území (ministr Brabec za pomoci Bláhy mlží, že NPŠ zpřístupní, avšak I.zóny díky ponechání souší jsou stejně nepřístupné, přičemž chce ale vymezit nová nepřístupná klidová území). Pracovníci, nesouhlasící s bezzásahovou ideologií, podobně jako na současné Správě NPŠ (pod vedením „trvale pověřeného“ fanatika divočiny P. Hubeného), jsou „odejítí“. Budete-li mít zájem sledovat současnou realitu, můžeme nabídnout množství informací a „tvrdých“ dat, např.:

- www.hnutizivot.cz (web)
- **Šumava a její perspektivy I, II** (publikace)
- **Květena světových regionů v ekologických souvislostech I-VIII** (web),
příp. ústní informace - dosud současný ministr ŽP a media umožňují jen fabulace Hnutí Duha, avšak skutečná realita je pro ně nepřijatelná!

Okrajově připomene celosvětově vzrůstající stresové faktory neumožňující bezzásahový návrat ekostabilních přírodních společenstev na několika příkladech:

- bezzásahové rychlé rozšiřování pouštních území,
- bezzásahová ekologicky kritická situace blízkého Středozeří
- vzrůstající množství bezzásahových ekologicky krizových světových území.

Je možno připomenout **katastrofické epidemické rozšiřování invazních, expanzivních a patogenních taxonů**, např.

- kůrovce ve Skalistých horách (USA a Kanada),
- rozšiřování kloubnatky v Krušnohoří,
- nuceně bezzásahové rozšíření chrousta pod Pálavou ...

Pokud zločinnou ideologickou činností výroby ekologicky labilních „přírodních“ území ideologové neskončí, připravujeme informaci do světových prestižních vědeckých časopisů (Nature, Science), příp. využijeme další možnosti k zastavení zločinné naoktrojované bezzásahovosti.

Pavel Valtr

Na vědomí

- ministr školství PhDr. Marcel Chládek, MBA, posta@msmt.cz
- ministr životního prostředí Mgr. Richard Brabec, info@mzp.cz
- ministr zemědělství Ing. Marian Jurečka, podatelna@mze.cz
- místopředseda vlády pro vědu a výzkum Pavel Bělobrádek, PhD., MPA,
kancelar@pavelbelobradek.cz

Úloha medií

Media. resp. masové sdělovací prostředky lze využít k obecnému blahu, ale i zneužít k nekalé propagaci nepravdivých tvrzení či poškozování racionálních myšlenek. V informační společnosti masivní tisková a TV propagace velmi intenzivně ovlivňuje společenské klima a dokonce i zde platí nacistické goebbelsovské tvrzení: „stokrát opakovaná lež se stává pravdou“. Media by měla být základní oporou demokratické společnosti - avšak v kapitalismu lze téměř vše koupit, někdy i „dobré jméno“, ne však morálku. Jedinečný Přemek Podlaha na adresu dnešních redaktorů sdělil: velká část redaktorů dnes hraje pouze sama na sebe a na své zviditelnění.

Příkladem je nekorektní a nedostatečně znalostní intenzivně medializovaná problematika Šumavy. Ve zkratce je možno uvést: od znalosti jména nového ministra životního prostředí Mgr. Brabce, rozvinulo štědře dotované Hnutí Duha, které se stalo jeho hlavním partnerem, téměř permanentní mediální kampaň zneklidňování společnosti, jejíž podstatou byly jednosměrové účelové informace o záměrech rozsáhlé likvidace chráněné Šumavy jejími obcemi a propagace výroby bezzásahové virtuální divočiny s predátory a to bez lidí. Kupodivu jednalo se o **veškeré denní tiskoviny ČR**, dalšími kanály byly „zpacifikovány“ také hlavní **odborné tiskoviny**. Možno dokladovat, že ani tiskoviny s doposud „s dobrou pověstí“ **neuveřejnily jiné názory** než sofistikovaně prosazované Hnutím Duha, ale ani reakce na ně, např. Lidové noviny či Respekt, analogická situace byla v odborných časopisech Ochrana přírody nebo Živa. Jednoznačný požadavek na zveřejnění názoru proti propagované bezzásahovosti byl uveřejněn až s dodatkem

dehonastace váženého odborníka, redakce Ochrany přírody se ani neozvala na požadavek uveřejnění názoru proč ne bezzásahovost. Několik desítek publikovaných jednoúčelových informačních fabulací je zatím registrováno Hnutím Život vč. redaktorů těchto médií. Vzhledem ke lživým publikovaným informacím zaslal předseda Svazu šumavských obcí protestní vyjádření Vojtěchu Koteckému, programovému řediteli Hnutí Duha. Ten dokonce výchovně vzdělává posluchače přírodovědecké fakulty JČU, zřejmě v duchu prohlášení absolventky tohoto učiliště: „je třeba aby uschly všechny lesy na Šumavě a vznikl přírodní les“.

Podle průzkumu Fakulty sociálních věd UK mezi 110 členy parlamentu se téměř polovina poslanců a senátorů domnívá, že media mají negativní dopad na fungování demokracie, převážně rozhodují o tématech a z velké míry vytvářejí politiku.

Postupně byl do roku 2013 sofistikovaně obsazen veřejný prostor, dochází k ideologické výchově mladých, sofistikovaná mediální propaganda „divočiny“ neumožňuje nezasvěceným vytvořit si reálný pohled na současnou situaci.

7. Závěry

- V kolonizované Evropě jsou druhově nejbohatší extenzivně obhospodařované trvalé travní porosty pastvou a sečením (blokována sukcese) - zejména Karpaty, Arménie, Švýcarsko

- Opuštěním tradičního obhospodařování luk a pastvin dochází k zániku nejcennějších chráněných druhů - např. „vstavačovitých či úpolínových luk nebo hořečkových pastvin“, neboť konkurenčně je potlačí kompetičně schopnější, vysoko vzrůstné expanzivní byliny či dřeviny

- Celkově největší biodiverzita je na ekotonech - porostních okrajích lesů, s vazbou na travnaté a mokřadní bezlesí, s bohatstvím hmyzu vč. motýlů, proto celistvě zapojené lesy jsou druhově chudé (zejména smrčiny jsou označovány za potravní poušť)

- Přenecháním zkulturnovaných ploch přírodním procesům dochází k postupnému obsazení neobhospodařovaných ploch plantáží prioritně expanzivními a invazními druhy a patogeny a to i po více než 50 letech - např. Myanmar, Srí Lanka, Kuba aj.

- Spoléhat na přírodu, že po celistvé likvidaci, resp. disturbanci lesních ploch dojde k jejich žádoucí obnově není možno. Příkladem je přibližující se mediterán Středomoří, kde po vytěžení stálezelených vavříkových, dubových, cedrových či borových lesů nedošlo k jejich přirozené obnově. V lepším případě vznikly křovinaté trnité macchie či polokeřovité garigue (původní lesy obnovují pouze osvětlení jedinci, ne iniciativa úředníků EU)

- Současná ideologie ochrany přírodních procesů brutálně zlikvidovala hřebenové smrčiny Šumavy v délce 40 km, na ploše cca 25 tis ha, čímž dochází k vysoušení nejcennějšího rašeliništního potenciálu - vrchovišť a slatin s jejich nenahraditelnou retenční vodohospodářskou funkcí. V reálném čase dochází k přechodu území na aridní, polostepní biotopy s fatálním klimatickým a vodohospodářským dopadem na celé Česko. Jediným viditelným záměrem ideologů výroby „divočiny“ je doplnění predátorů - rysů, vlků a medvědů (podle Míky bychom si měli zvykat na naši identitu s vlky a medvědy). Současný stav rozvrácených barikádních porostů nevyhovuje ani predátorům (na hřebeni lze nalézt mrtvou vyhublou lišku), ani kurovitým (tetřev, tetřívka, jeřábek), kteří jsou nuceni hledat náhradní prostory. Úporné uzavírání Šumavy obyvatelům a návštěvníkům, s odůvodněním rušení tetřeva, je pouze zástupným důvodem. V ornitofauně bylo možno nověji pozorovat krkavce, avšak v současnosti ani ti se běžně již nevyskytují.

- Uskutečňovanou ochranou přírodních procesů, místo tradiční ochrany zachovaných hodnot přírody a krajiny, dochází k likvidaci chráněných biotopů vyhlášených Evropsky významných lokalit , ale i vyhlášené Biosférické rezervace UNESCO. Nezbytný monitoring a management je prováděn jen ojediněle (např. u několika tzv. záchranných programů).

- Veřejný prostor byl kontaminován indoktrinovanou ideologií výroby „přírodní divočiny“, masmedia sofistikovane prování propagandu „divočiny“ jako trendový mainstream.

- Slepá ideologie bezzásahovosti infikovala nejen správní orgány, ale i zájmové organizace a odborné časopisy (Ochrana přírody, Preslia, Živa, Vesmír, Journal of Landscape Ecology), přičemž dochází k rozsáhlým morálním a ekonomickým škodám. V tomto ideologizovaném veřejném prostoru racionální osoby jsou odsouzeny k autocensuře a omezeny na latentní existenci.

- Zatím se u nás místo reálného hodnocení uplatňují fabulace, farizejství, licoměrnost, politikaření, morálka a etika jsou zapomínány. Může si vědec, operující „moderním ideologickým pojetím“, ještě říkat vědec?

Situace našeho životního prostředí se blíží kritickému stavu, dochází k rozvrácení hodnot přírody, krajiny a životního prostředí - primárním příznakem je čerpání fosilních vod.

Ušlechtilá bezbřehá „výroba přírodní divočiny“ je stejně hazardní jako ušlechtilé bezbřehé přijímání migrantů, neboť jsou v ohrožení všechny dosavadní hodnoty. Rychlé změny v přírodě fatálně rozvrátily ekologickou stabilitu.

Největším nebezpečím je ztráta racionality většinové společnosti, prezentováním virtuální reality, což znamená největší nebezpečí pro nepozorovanou ztrátu hodnot přírody, krajiny a životního prostředí - zatím se ideologové divočiny stále těší ze zkolabované Šumavy a díky mediální propagandě společnost to doposud toleruje !

Opravdu naše společnost, odtržená od přírody, potřebuje fatální ekologický rozvrat, aby si uvědomila realitu?

Výběr literatury

- Anděra M. a Zavřel P. a kol.: Šumava - příroda, historie, život, Baset Praha 2003
- Hofhanzl Č.: Šumava se všemi otazníky, Regia 2011
- Chábera S. a kol.: Příroda na Šumavě, Jihočeské nakladatelství České Budějovice 1987
- Jelínek J.: Od jihočeských pralesů k hospodářským lesům Šumavy, Ministerstvo zemědělství 2005
- Kindlmann P., Matějka K., Doležal P.: Lesy Šumavy, lýkožrout a ochrana přírody, Karolinum 2012
- Kintzl E.: Zmizelá Šumava, Starý most Plzeň 2014
- Kolektiv: Národní park Šumava - produkt, nebo oběť doby, Sborník konference v Senátu Parlamentu ČR, Fortuna Praha 2012
- Lysý F.: Z šumavských lesů, Jihočeské nakladatelství České Budějovice 1989
- Martan P.: Suchá opona Šumavy, Komunita pro duchovní rozvoj Čkyně / Fortuna Praha 2011
- Martan P.: Šumava umírající a ohrožená, Komunita pro duchovní rozvoj Čkyně/Fortuna Praha 2011
- Miko L., Hošek M. (eds.): Příroda a krajina ČR - zpráva o stavu 2009, AOPK Praha 2009
- Nykles F.: Tajemství šumavských vod, Starý most Plzeň, 20125
- Šantrůčková H., Vrba J. a kol.: Co vyprávějí šumavské smrčiny, Správa NP a CHKO Šumava, Vimperk 2010
- Vacek S., Moucha P. a kol.: Péče o lesní ekosystémy v chráněných územích ČR, MŽP Praha 2012
- Valtr P.: Koncepční aspekty ochrany a managementu krajiny Čech, In: Sborník konference Venkovská krajina 2016, CZ IALE Hostětín 2016
- Valtr P. et al: Šumava a její perspektivy I,II, Typos Klatovy 2012, 2013
- Valtr P. et al: Extrémní civilizace současnosti, Typos Klatovy 2013
- Valtr P.: Květena světových regionů v ekologických souvislostech I-VIII, www.urbioprojekt-valtr
- Valtr P. (ed.): Klimatické změny a my - Adaptační a mitigační ekosystémový management při narůstání stresových faktorů klimatických změn, Hnutí Život / KÚ Plzeňského kraje 2016
- Valtr P. et al: Klima a lidé - Člověk jako klimatický činitel, www.urbioprojekt-valtr
- Valtr P. et al: Ochrana hodnot přírody a krajiny Šumavy a její vývoj, www.urbioprojekt-valtr
- Veselý J. et al: Ochrana československé přírody a krajiny I,II, Nakl. Československé akademie věd Praha 1954
- Vaněk M.: 30 let vývoje boubínské pralesové rezervace, Správa CHKO Šumava 1990
- Vinš B. (ed.): Ochrana přírody a péče o les v Národním parku Šumava, Národní lesnický komitét Praha 1999
- Vrška T. et al: Dynamika vývoje pralesových rezervací v České republice I,II,III, Academia Praha 200x, 2006, 2012